

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΒ' ● ΜΑΪΟΣ 2013

Αριθ. Τεύχους 129

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Χριστός, ὁ Παντοδύναμος Ὑποτακτικός! (π. Β. Βολουδάκης)	195
02. Ἡ τέταρτη ἄρνηση τοῦ Πέτρου (Νίκος Τσιρώνης)	197
03. "Χριστός Ἀνέστη"! (Ἀρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης)	199
04. Ἀληθῶς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν! (Μητρ. Τρανσυλθανίας Ἀντώνιος)	203
05. 9 Μαΐου, ἡμέρα τῆς Εὐρώπης (Ἰωάννης Χαραλάμπης)	208
06. Ἡ ἀπόγνωση τοῦ τέλους ἐνός κόσμου (Νινέττα Βολουδάκη)	213
07. Τῆς τρυφερότητος ἡ αἴσθησις... (π. Κων. Ν. Καλλιανός)	216
08. Ἡ Π. Διαθήκη δείχνει τόν Χριστό (Ἀναστάσιος Μυρίλλας)	218
09. Πόθος θυσιαστικῆς ἀγάπης (π. Κων. Καπετανόπουλος)	222
10. Οἱ Μεταμοσχευτές τί προσδοκοῦν; (π. Γεώργιος Χάας)	225
11. Ἡ ὕλη τῆς ἀξιοπρέπειας (Βασίλης Μακρῆς)	228
12. "Φιλότιμο": Μιά λέξη Ἑλληνική! (Μαρίνα Διαμαντῆ)	232
13. Ἀποστάγματα Ὁμιλιῶν-Εὐζητήσεων (Ἄννα Μανωλάκη)	235
14. Διάλογος μέ τούς ἀναγνώστες μας	236

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

Μαυρομιχάλη 96 Ἀθήνα - Τηλέφωνο: 2103635913 - Fax: 2103607890

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ!

Εἶναι σέ ὅλα Μοναδικός ὁ Θεός μας ἀλλά ἡ Μοναδικότητά Του κορυφώνεται στήν **Ταπείνωση** καί στήν **Ύπακοή** Του. Ἀπό αὐτά γνωρίζεται καί ἀπό αὐτά ξεχωρίζει.

Αὐτή Του ἡ συμπεριφορά εἶναι ἐκείνη πού προσδιορίζει σέ μᾶς τή Σοφία καί τήν Παντοδυναμία Του. Αὐτή μᾶς ἀποκαλύπτει τό πόσο ἡ **Ἀγάπη** ἀπέχει ἀπό τίς καρδιές μας, γιατί ἀγάπη χωρίς ταπείνωση καί ὑπακοή δέν μπορεί νά ὑπάρξη. Αὐτή Του ἡ συμπεριφορά ντροπιάζει τή σοφία μας καί τήν ἀποδεικνύει «μωρία», αὐτή καταρρίπτει ὅ,τιδήποτε θεωροῦμε σωστό, δίκαιο, δικαίωμά μας ἢ ἐπιδίωξή μας.

Ἔχουμε σχηματίσει στό νοῦ μας πολλές εἰκόνες γιά τόν Χριστό καί Θεό μας, ὅμως μᾶς λείπει ἡ Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ **Ύποτακτικοῦ** καί γι' αὐτό ἡ Πίστη μας, παρ' ὅτι στό γράμμα φαντάζει Ὁρθόδοξη, στήν πράξη εἶναι νεκρή. Μᾶς λείπει ἡ μοναδική Εἰκόνα Του, πού Τόν ἐκφράζει ἀπόλυτα, ἀφοῦ ἔτσι ἔζησε ὡς Θεάνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς καί τό ἴδιο θά συμπεριφέρεται αἰωνίως ὡς Θεάνθρωπος καί στήν Οὐράνια Βασιλεία Του σέ ἐκείνους πού ἔκαναν σκοπό τῆς ζωῆς τους νά μένουν μαζί Του: «Μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, οὓς ἐλθὼν ὁ Κύριος εὐρήσει γρηγοροῦντας. Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι περιζώσεται καί ἀνακλινεῖ αὐτούς, καί παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς».

Λείπει ἀπό τόν καθένα μας ὁ Ἀληθινός Θεός, γι' αὐτό Τόν ἀποζητάει μέ Λατρεία ἢ Ἐκκλησία μας στό τέλος κάθε Ἱερᾶς Ἀκολουθίας: «Χριστός ὁ Ἀληθινός Θεός ἡμῶν, ἐλεῆσαι καί σῶσαι ἡμᾶς».

Ὅλοι οἱ ψεύτικοι θεοί –τά μασκαρεμένα δαιμόνια– γνωρίζονται ἀπό τήν τρομοκρατική καί κατακτητική προσπάθειά τους νά κυριαρχήσουν στίς ἀνθρώπινες ψυχές καί νά ἐπικρατήσουν στήν κτίση, ἐμπνέοντας φόβο καί τρόμο. Στόν Ἀληθινό Θεό μας ἡ ὄντως Παντοδυναμία Του ἀναγνωρίζεται στήν **δουλική Του μορφή**, στήν **Ύπακοή Του σέ κάθε αἴτημα τῆς προσευχῆς καί τῆς ἀνάγκης μας**: «Καί ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλυὼν ὄρη καί συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καί μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καί μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καί μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὖρας λεπτῆς, κάκει

Κύριος» (Βασ.Γ'19,11-12).

Εἶναι ὁ Θεός μας, Θεός Ὑπηρέτης, ὑποτακτικός τοῦ καθενός μας. Ἀκούει συνεχῶς τὰ αἰτήματά μας καί σπεύδει νά τά ἐκπληρώσῃ. Μᾶς πλένει τὰ πόδια, γιατί αὐτά ἀποταμιεύουν τό μόχθο μας ἀλλά καί εὐθύνονται γιά τό βάδισμά τους στά βρώμικα μονοπάτια πού ὑπαγορεύει ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά μας. Μᾶς πλένει τὰ πόδια, ταπεινώνεται γιά νά συντρίψῃ τήν πέτρα πού ἔχει αἰχμαλωτίσει τήν καρδιά μας. Γίνεται ἐξουσιαστής τῆς πέτρας, γιά νά γίνῃ «ἐλευθερωτής τῶν ψυχῶν» μας. Γίνεται δοῦλος, γιά νά μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπό τήν δουλεία τῶν ἁμαρτιῶν μας καί νά μᾶς κἀνῃ φίλους Του, μετόχους τῆς Βασιλείας Του!

Ραπίζεται καί δέχεται «ἐμπυσμούς καί μάστιγας» γιά νά σβῇ τό πάθος τῆς μνησικακῆς ἐκδικήσεως, πού κρύβουμε μέσα μας. Στρέφει καί τό ἄλλο Του μάγουλο στά ραπίσματά μας γιά νά μᾶς ἐξοικονομήσῃ περισσότερο χρόνο μετανοίας, θέλει νά προλάβουμε νά συναισθανθοῦμε τό κατάντημά μας πρὶν κλείσουμε τὰ μάτια μας σ' αὐτή τή γῆ.

Θέλει νά κάνουμε καί μεῖς τό ἴδιο, νά Τόν μιμηθοῦμε, γιατί μόνο τότε θά γίνουμε καλά ἀπό τή μεγαλομανία τῆς ἀρρώστιας μας, πού μᾶς ἔχει κάνει νά αἰσθανόμαστε «τό γλυκύ πικρόν καί τό πικρόν γλυκύ».

Ὑπομένει καί χαίρεται τήν ἐκούσια δουλεία Του, γιατί μᾶς δημιούργησε εἰκόνες τοῦ Ἐαυτοῦ Του καί δέν θέλει νά μᾶς χάσῃ. Ἡ ἀγάπη Του γιά μᾶς Τόν ὀδηγεῖ σέ ἄφατη κένωση. Καί ὁ Οὐράνιος Πατέρας καί Θεός μας δέν ἀπελπίζεται ἀπό τήν ἀμετανοησία μας ἀλλά ἐλπίζει ἀκόμη καί ἀπαντᾷ στούς ἀγγέλους πού ἀποροῦν γιά τήν ἀνείπωτη φιλανθρωπία Του: «Ἐντραπήσονται τόν Υἱόν μου»!

Ἡ ἀγάπη Τοῦ Θεοῦ μας δέν Τόν ἀφήνει νά δεχθῇ καί νά παραδεχθῇ πὼς δέν θά λυγίσῃ ἡ σκληρότητά μας. Πιστεύει σέ μᾶς καί μᾶς περιμένει. Μακάρι κάποτε καί μεῖς, μέ ὅλη μας τήν ὑπαρξή, νά πιστέψουμε σ' Ἐκεῖνον!

Καλή Ἀνάσταση στίς ψυχές μας!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Ο προδότης Ἰούδας ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ “ἀνώγειον μέγα”. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος ἔχει τελειώσει. Ὁ Κύριος εἶχε ἐνημερώσει τοὺς Μαθητὲς Του γιὰ τὸ τί πρόκειται νὰ συμβεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα. “Παραλαβὼν δέ τοὺς δώδεκα εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τελειωθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου. Παραδοθήσεται γάρ τοῖς ἔθνεσι καὶ ἐμπαυχθήσεται καὶ ὕβρισθήσεται καὶ ἐμπτυσθήσεται, καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.” (Λουκᾶ 18, 21-35).

Τώρα τοὺς ἀποκαλύπτει τί θὰ συμβεῖ ἐντὸς ὀλίγου. “Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ” (Ματθ. 26, 31). Ὁ ἐνθουσιώδης Πέτρος δηλώνει μέ αὐτοπεποίθηση· “εἴ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ δέ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι”. Ἀμφισβητεῖ τὸ “πάντες” τοῦ Διδάσκαλου. Καὶ ὁ μακρόθυμος Κύριος τὸν βεβαιώνει· “ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτί πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήσει με” (Ματθ. 26, 34).

Ὁ Πέτρος δὲν προσέχει τὴν διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Διδάσκαλο ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμία ἀκόμη καὶ νὰ πεθάνει παρὰ νὰ Τὸν ἀπαρνηθεῖ· “κἂν δέη με σὺν σοί ἀποθανεῖν, οὐ μὴ σέ ἀπαρνήσομαι”. Καὶ δὲν εἶναι μόνος στὴν ἔκφραση ἐτοιμότητας «σὺν Αὐτῷ ἀποθανεῖν». “ὁμοίως δέ καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον” (Ματθ. 26, 35).

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς οἱ μαθητὲς Του ἀρθρώνουμε μεγαλόστομες ρήσεις, δίνουμε ὑποσχέσεις πού ὑπερβαίνουν τίς δυνατότητες μας. Ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, ἀπὸ ὑπερβάλοντα ζῆλο, ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀπὸ ἄγνοια, ἀπὸ ἔλλειψη αὐτογνωσίας; Δὲν ἀρκοῦν οἱ καλές προθέσεις. Χρειάζεται σύνεση, διάκριση. Ἡ κερδισμένη μέ αὐτοκριτική αὐτογνωσία, ὁ φωτισμός τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ περιορίσουν τὸ φαινόμενο, ἀκόμη καὶ νὰ τὸ ἐξαλείψουν.

Βλέπουμε καὶ στοὺς τέσσερις Εὐαγγελιστὲς (Ματθ. 27, Μάρκ 14, Λουκᾶ 22, Ἰωάν. 18) πὼς ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε τὸν Χριστό κατὰ τὴν δίκη. Μετὰ τὴν τρίτη ἄρνηση “εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ρήματος τοῦ Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήσει με· καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς” (Ματθ 27, 75).

Ἡ πάνσοφῃ Ἀγάπῃ βρίσκει τρόπους νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ “ρήματα” τῆς αἰώνιας ζωῆς πού φωτίζουν, ὁδηγοῦν, στηρίζουν. Κύριε, νὰ μὴν παχυνθεῖ ἡ καρδιά μου καὶ δὲν τὴν ἀγγίζουν. Νὰ μὴν μειωθεῖ ἡ ὄρασή μου τόσο ὥστε

νά μὴν βλέπω. Να ἔχω ἀκμαία ἀκοή γιὰ νά ἀκούω τόν “ἀλέκτορα” καί νά ἐξέρχομαι ἀπό τόν ἀντίθεο κόσμο, ἔξω, γιὰ νά κλάψω πικρά μετὰ ἀπό κάθε φορά πού Σέ ἀρνοῦμαι.

Ὑπάρχει καί ἡ τέταρτη ἄρνηση τοῦ Πέτρου. Χρονικά ἦταν πρώτη, διαφορετική ἀπό τίς ἄλλες. Σημειώθηκε στό Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν κατὰ τήν σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ ἀπό ὄχλο πολύ μετὰ μαχαιρῶν καί ξύλων ἀπεσταλμένων παρὰ τῶν ἀρχιερέων καί γραμματέων καί τῶν πρεσβυτέρων μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἰούδα (Μαρκ 14, 43). Ὁ Πέτρος “ἔχων μάχαιραν εἵλκυσεν αὐτήν καί ἔπαισε τόν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον καί ἀπέκοψεν αὐτοῦ τό ὠτίον τό δεξιόν” (Ἰωάν. 18, 10).

Μία ἐνέργεια ἀσήμαντης ἀποτελεσματικότητας. Μήπως πτοήθηκαν ὅλοι ἐκεῖνοι πού ὀπλισμένοι ἦλθαν νά συλλάβουν τόν Ἰησοῦ; Ἐλάχιστα σοβαρή ἡ ἐνέργεια τοῦ Πέτρου, γελοῖοι οἱ ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καί πρεσβύτεροι, “ὡς ἐπὶ ληστήν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καί ξύλων συλλαβεῖν με”, τοὺς λέει μέ πραότητα ὁ Κύριος. Πῶς δέν ἐκινητοποίησαν καμιά λεγεῶνα νά συλλάβουν τόν Ἀμνόν τόν ἐκουσίως αἶροντα τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου; Πῶς νά καταλάβουν ὅτι ἦταν βασιλέας ἄλλου κόσμου;

Καί ὁ Πέτρος; Τί νά ἀπαντήσῃ στό ἐρώτημα τοῦ διδασκάλου; “Τό ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ, οὐ μὴ πῖω αὐτό;” (Ἰωάν. 18, 11). Δέν σκέφθηκε ὅτι ἐάν ὁ Κύριος ἤθελε νά ἀποφύγῃ τήν σύλληψη, θά μπορούσε νά παρατάξῃ “πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων” (Ματθ. 26, 53) ἀπέναντι στόν ὄχλο τῶν θλιβερῶν μισθοφόρων. Ὁ Πέτρος ἐλησμόνησε κάτι πιό οὐσιαστικό. Ὁ Κύριος εἶχε διδάξῃ: «Ἐγὼ δέ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ Πονηρῷ· ἀλλ’ ὅστις σέ ραπίσῃ ἐπὶ τήν δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καί τήν ἄλλην... Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου καί μισήσεις τόν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δέ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καί προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καί διωκόντων ὑμᾶς” (Ματθ. 5, 39-44)

Ὁ Πέτρος βλέπει ὅτι ὁ Κύριος ἐφαρμόζει τώρα αὐτά πού εἶχε διδάξῃ. Δέν ἀντιστέκεται στά ὄργανα τοῦ Πονηροῦ – ἀντίσταση στόν Πονηρό ἐπιβάλλεται, “ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύξεται ἀφ’ ὑμῶν” (Ἰάκ. 4, 7). Κίνητρο τοῦ Πέτρου ἡ ἀγάπη του γιὰ τόν Διδάσκαλο. “Ἀγάπη πρό τῆς Πεντηκοστῆς. “Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με” (Ἰωάν. 14, 21). Ἔτσι ἀποδεικνύεται ἡ αὐθεντική ἀγάπη πρὸς τόν Κύριο. Ὑπεράσπιση τοῦ Κυρίου. Ἐχει ἀνάγκη ὁ Θεός ἀπό τήν δική μας ὑπεράσπιση; Ὁχι. Ὅταν Ἀπολογητές, Μάρτυρες, Ἅγιοι, Πατέρες, Κήρυκες Κληρικοί καί λαϊκοὶ προβάλλουν τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου μέ τήν φωνή καί τήν γρα-

φίδα τους, όταν τήν υπερασπίζονται μέ τό αίμα τους καί τήν ζωή τους δέν υπερασπίζονται τόν Θεό. Τόν ἄνθρωπο υπερασπίζονται. Ἀπό τόν Πονηρό καί τά ὄργανά του.

Ὁ Πέτρος, τοπικά ἦταν κοντά στόν Διδάσκαλο μαζί μέ τούς ἄλλους δέκα Μαθητές, ἀπέναντι στόν ὄχλο. Κρατοῦσε μάχαιρα καί τήν ἐχρησιμοποίησε. Ἀντιστάθηκε στά ὄργανα τοῦ Πονηροῦ, ὄχι στόν Πονηρό. Ἐτσι πέρασε ἀπέναντι, στόν ὄχλο πού κρατοῦσε μάχαιρες καί ξύλα. Ἐτσι πραγματοποιήθηκε ἡ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς διδασκαλίας Του.

Γιά τίς τρεῖς ἀρνήσεις μετανόησε “καί ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς”. Γιά τήν χρονικά πρώτη, τήν τέταρτη ἄρνηση μετανόησε; Βεβαίως. Ἡ ζωή του ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι καί τήν ὥρα τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου ἦταν πορεία μετανοίας.

Νίκος Τσιρώνης

Στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου

“ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ”!

Τό χαρμόσυνο αὐτό καί νικηφόρο σύνθημα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀντηχεῖ τήν περίοδο αὐτή καί δονεῖ ἀπό παλμούς θείας ἀγαλλίασης τίς καρδιές τῶν πιστῶν. Καί πάνδημος ἀκούγεται ὁ ἱερός καί πανευφρόσυνος χαιρετισμός: **“ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ”!**

Ὡ! Ποία καρδιά δέν σκιρτᾷ; Ποία ψυχή δέν εὐφραίνεται; Ποιός χριστιανός δέν πανηγυρίζει τό μεγάλο αὐτό καί πρωτάκουστο γεγονός; Ὁ Χριστός Ἀνέστη!

Ἐάν κατά τή Μεγάλη Παρασκευή πενήθησαμε καί χύσαμε πικρά δάκρυα γιά τό Θεῖο Πάθος, ποιός θά μᾶς ψέξει τώρα, ἂν σκιρτήσουμε γιά τή Νίκη, ἂν πανηγυρίσουμε γιά τόν Θρίαμβο! Ὡ! “Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασώμεθα καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ”.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Πῶς ἦταν δυνατόν νά μὴν ἀναστηθεῖ; Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ Αὐτοζωή. Καί ἂν δέχθηκε τόν φρικτό θάνατο, εἶναι γιατί ὁ Ἰδιος ἠθέλησε καί τό ἔπαθε. Ἐδωσε τή ζωή Του, ἀλλά γιά νά τήν λάβει πάλι. Δέν ἦταν δυνατόν ἡ φθορά, νά κρατήσῃ τήν ἀφθαρσία. Δέν ἦταν δυνατό ὁ τάφος νά καλύψῃ παντοτεινά τόν Ζωοδότη. Δέν ἦταν δυνατόν ὁ Θεός νά μείνῃ ὑπό τήν γῆ ἐπὶ πολὺ. Γι’ αὐτό καί ὁ θάνατός Του ἦταν μόνο γιά τρεῖς ἡμέρες. Καί τήν τρίτη ἡμέρα ἐγείρεται. Τόν τριήμερο θάνατο διαδέχθηκε ἡ λαμπροφόρος

Ανάσταση τοῦ Κυρίου!

Τό γεγονός αὐτό κάνει τόν Μ. Βασίλειο νά διακηρύττει: “Καί ἀφοῦ μέ τό σταυρικό Του θάνατο κατήργησε τούς πόνους πού προξενεῖ ὁ θάνατος καί ἀφοῦ ἀναστήθηκε τήν τρίτη ἡμέρα καί ἄνοιξε τό δρόμο σ’ ὅλους τούς ἀνθρώπους γιά τήν ἀνάστασή τους ἀπό τούς νεκρούς –ἐπειδή δέν ἦταν δυνατόν νά κρατηθεῖ ἀπό τή φθορά τοῦ θανάτου ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς– ἔγινε ἡ ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρῶτος πού ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, γιά νά γίνει Αὐτός καί ὡς ἄνθρωπος πρῶτος σέ ὅλα”¹.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Πόσο υπέφερε κατά τή Μεγάλῃ Παρασκευῇ! Πόσα δεινά Τόν ἐπλήγωσαν! Πόσα βάσανα Τόν ἐθλίψαν! Πόσους πόνους, ἐξευτελισμούς, πόσες ἀτιμώσεις υπέμεινε! Ὡ! ἦταν πικρό, ἀνυπόφορο τό ποτήριο ἐκεῖνο! Ἦταν σκληρός καί ὀδυνηρός ὁ θάνατος ὁ σταυρικός. Ὅμως, ἀπέθανε, γιά νά ἀναστηθεῖ! Ἐκουσίως ἀπέθανε! Ὅχι διότι τό ἠθέλησαν καί τό ἀποφάσισαν οἱ σταυρωτές Του. Ἀπέθανε, διότι Ἐκεῖνος τό ἠθέλησε, “ἵνα διὰ τοῦ θανάτου (Του) καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ’ ἔστι τόν διάβολον, καί ἀπαλλάξῃ τούτους (τούς ἀνθρώπους), ὅσοι φόβῳ θανάτου διαπαντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας (Ἐβρ. β’ 14-15). Ἀπέθανε καί ἀνέστη, γιά νά χορηγήσῃ ἀνάσταση καί ζωή, ἡθική ἀνάσταση καί ἡθική ζωή, στούς νεκρωθέντες ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀλλά καί αἰώνια ζωή σ’ αὐτούς πού πέθαναν μέ φλογερή τήν πίστη καί ἀκατάλυτη τήν ἔνωσή τους μέ τόν Ἀναστάντα γι’ αὐτό καί ψάλλουμε τό “καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος”. Τώρα πιά τά Παθήματα ἔπαυσαν! Τόν θάνατο τόν διαδέχθηκε ἡ ζωή καί ἡ Ἀνάσταση. Τούς ἐξευτελισμούς καί τίς ἐξουθενώσεις, ἡ δόξα, ἡ τιμή, ἡ χαρά ἡ αἰώνια! Τριήμερος ὁ θάνατος, αἰώνια ὅμως ἡ ζωή! Ἀδοξη ἡ ταφή, ἔνδοξη ἡ Ἀνάσταση. Στιγμιαῖοι οἱ πόνοι καί οἱ ὀδύνες, ἡ χαρά ὅμως καί ἡ δόξα ἀναφαίρετη.

Κατά παρόμοιο τρόπο γνωρίζει νά ἀνταμοίβει τούς δικούς Του ὁ Θεός! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τούς ἀφήνει νά πάσχουν στόν κόσμον. Πολλές φορές ὁ βίος τῶν εὐσεβῶν καθίσταται ποτήριο πικρό, βάρος δυσβάστακτο, σταυρός βαρὺς καί ὀδυνηρός. Καί στεναίνουν στήν τρικυμία τῶν θλίψεων οἱ δίκαιοι. Καί ἐκστομίζουν παράπονα πικρά: “Θεέ μου, Θεέ μου ἵνατί μέ ἐγκατέλιπες;” (Ματθ. κζ’ 46).

Ὅμως, ἔρχεται ὁ Κύριος ταχύς. Ἔρχεται μετὰ τρεῖς ἡμέρες νά μᾶς ἀναστήσῃ ἀπό τή βαθιά θλίψη. Τόν χειμῶνα τῶν θλίψεων διαδέχεται ἡ ἄνοιξη τῆς χαρᾶς, τήν τρικυμία τῶν πειρασμῶν, ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ὅχι μόνος Του, ἀλλά μέ τήν ἀνθρωπότητα ὅλη. Ὅταν ἀπέθνησκε πάνω στόν Σταυρό, συναπέθνησκε στό Πρόσωπό Του καί ἡ ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη. Καί τώρα πού ἐγείρεται ἐκ νεκρῶν,

συνεγείρονται μαζί Του και “πάντες οί γηγενεῖς”. Ναί, ἐγείρεται Νικητής τροπαιοῦχος καί θριαμβευτής! Ὡ! τί πάλη, τί ἀγώνας φοβερός συνήφθη στά κατώτερα μέρη τῆς γῆς! Πάλαιψε ὁ Κύριος πρὸς τόν ἐχθρό τόν φοβερό, πρὸς τόν πάνοπλο ἀντίπαλο μας, πρὸς τόν θάνατο, τόν μαῦρο καί ἀποτρόπαιο. Πάλαιψε πάλη δεινή. Πάλαιψε μόνος Του. Καί τόν συνέτριψε. Ἐπάτησε τόν θάνατο. Ἐλυσε τό βασιλείο τοῦ Ἄδη. Τοῦ ἀφαίρεσε τὴν τρομερὴ πανοπλία του. Ἐλευθέρωσε “τούς ἀπ’ αἰῶνος νεκρούς”. Χάρισε τὴν ἐλευθερία στά πνεύματα τῶν δικαίων. “Χριστός κατελθὼν πρὸς Ἄδου μόνος λαβὼν ἀνῆλεν πολλά τῆς νίκης σκύλα”. Ὡ πλέον ὁ θάνατος ἔγινε πτώμα γιὰ τούς χριστιανούς. Κατάντησε παίγνιο τῶν πιστῶν. Ὡστε θριαμβευτικά νά ἀπευθύνονται πρὸς αὐτόν. “Ποῦ σου θάνατε τό κέντρον, ποῦ σου Ἄδη τό νεῖκος;”. Ἀνέστη Χριστός καί Σὺ καταβέβλησε. Ἀνέστη Χριστός καί ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι”.

Μὴ τόν φοβᾶσθε τόν θάνατο, χριστιανοί. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νικητής καί νικητὴς Του θά ἀναδειχθοῦμε καί ἐμεῖς. Ὁ Χριστός ἀνέστη καί ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε. “Νυνὶ δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο” (Α' Κορ. ιε' 20). Δέν εἴμαστε οἱ ἐλεεινότεροι ἀπὸ τούς ἀνθρώπους. Διότι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπὸ τούς νεκρούς. Ὅπως οἱ πρῶϊμοι καρποὶ πού ὠριμάζουν πρὶν ἀπὸ τούς ἄλλους καί μᾶς προαναγγέλλουν ὅτι θά ἀκολουθήσει καί ὁλόκληρη ἡ συγκομιδὴ, ἔτσι καί ὁ Χριστός ἀναστήθηκε πρῶτος ἀπὸ ὅλους καί βεβαίωσε μέ τὴν ἀνάστασή Του ὅτι θά ἀκολουθήσει καί ἡ ἀνάστασις τῶν ἄλλων νεκρῶν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Τί ἔκαναν οἱ ἐχθροὶ Του γιὰ νά Τόν ἐξοντώσουν! Τί συκοφαντίες! Τί διαβολές! Τί ψέματα! Τί ἀναθέματα φρικτά! Τί θάνατο ἐπονείδιστο! Καί στό τέλος ἐσφράγισαν καί τόν τάφο. Καί ἔθεσαν πολυάριθμη κουστωδία. Ἀλλά διαλύθηκαν σάν καπνὸς τὰ σχέδια τους. Σέ μιά στιγμή τὰ πάντα ἀνετράπησαν. Ὁ Χριστός ἀνίσταται ἐκ νεκρῶν. Καί ἀντὶ νά ἐξοντώσουν οἱ Φαρισαῖοι τόν Χριστό, συντριβεῖ ὁ Χριστός τούς Φαρισαίους. Καί ἐξαφανίζονται ὁλοσχερῶς τὰ ὀνόματά τους ἀπὸ τό πρόσωπο τῆς γῆς. Καί ὁ ἀναστάς Κύριος συγκαλεῖ τίς μυριάδες τῶν πιστῶν ἐπὶ εἴκοσι ἕνα αἰῶνες, γιὰ νά γιορτάζουν τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν Του Νίκη!

Ὡ, χριστιανοί, μὴ φοβᾶσθε ὅταν βλέπετε νά πληθύνονται οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας. Μὴ πτοεῖσθε, ἂν ὁ κόσμος τῆς ἀπιστίας μαίνεται καί λυσσᾷ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς δέν ἔχει νά πάθει τίποτε. Ἐκεῖνοι πού θά πάθουν καί θά συντριβοῦν στό τέλος εἶναι οἱ μωροὶ ἀντίπαλοί Του. Τό μέλλον ἀνήκει στόν Χριστό! Καί Ἐκεῖνος μέ τὴ θεία Αὐτοῦ δύναμη καί ἰσχὺ θά συντριψῇ πάντα πολέμιό Του. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Νικητής καί

ὁ τροπαιοῦχος, ὁ Ὅποιος ἀναστάς “ἔλαβε πᾶσαν ἐξουσίαν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς”.

Μὴ φοβούμεθα, λοιπόν, ἡ ἀνάστασή Του εἶναι ἡ Μεγάλη Νίκη τοῦ τελικοῦ Του θριάμβου, πού μᾶς προμηνύει καὶ τό βέβαιο καὶ ἀσφαλές τῆς σωτηρίας μας.

Χριστιανέ, γιά σένα καὶ γιά μένα πέθανε καὶ ἀνέστη ὁ Χριστός! Κοινωνεῖς τῇ θυσία Του; Προσκυνᾷς τὴν Ἀνάστασή Του; Μὴ φοβᾶσαι τόν θάνατο! “Ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος”. Πίστευε καὶ πορεύου κατὰ τό ἅγιο θέλημά Του στήν ἐπίγεια πορεία σου. Τό γνωρίζεις: Πορεύεσαι διὰ τοῦ θανάτου στή ζωή, στό φῶς, τῇ δόξᾳ, τῇ χαρᾷ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Καί τὴν ἡμέρα αὕτῃ τῆς Νίκης τῆς περιφανοῦς τοῦ Κυρίου, ἅς ἐορτάσουμε. Ἄς ἀναμέλψουμε ἀπὸ καθαρή καρδιά φαιδρούς ὕμνους. Καὶ ἀπευθυνόμενοι στόν Αἴτιο τοῦ θριάμβου νά λέμε: “Αὕτῃ ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία ἐορτῶν ἐορτῇ καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων”! “Ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις”! “Πάσχα τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα Μέγα! Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλεν. Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα... ὦ Πάσχα λύτρον λύπης...”!

“Αὕτῃ ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ”.

“Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει”.

“Χριστός Ἀνέστη”! καὶ νά δεχόμαστε μέ πίστη τό

“Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος”!

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**
τ. Ἱεροκήρυκας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

1. “Κατελθὼν διὰ τοῦ Σταυροῦ εἰς τόν Ἄδην, ἵνα πληρώσῃ ἑαυτοῦ τά πάντα, ἔλυσε τὰς ὁδύνας τοῦ θανάτου· καὶ ἀναστάς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὁδοποιήσας πάσῃ σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς φθορᾶς τόν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα ἡ αὐτός τά πάντα ἐν πᾶσι πρωτεύων”.

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ!

Μέ την ευκαιρία της μεγάλης αυτής Χριστιανικής εορτής του Πάσχα, δέν μπορῶ, ἀγαπητοί μου, νά σᾶς προϋπαντήσω παρά μέ τόν παραδοσιακό χαιρετισμό: «Χριστός ἀνέστη!» Ἀλλά τί σημαίνει γιά μᾶς τούς Χριστιανούς ὁ χαιρετισμός αὐτός;

Δύο εἶναι τά καθοριστικά γεγονότα τῆς Ἱστορίας:

α) ἡ Ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καί

β) ἡ Ἀνάστασή Του ἐκ νεκρῶν.

Τά δύο αὐτά γεγονότα φώτισαν καί ἄλλαξαν ριζικά τήν ἀνθρώπινη σκέψη περί τοῦ ρόλου τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀπό ἀμαθεῖς, οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν γνωστικοί. Τά γεγονότα αὐτά ἔδωσαν ἐπιπλέον ἀνωθεν ἀπάντηση σέ ὅλα τα μεγάλα καί βασανιστικά ἐρωτήματα γιά τήν καταγωγή τοῦ σύμπαντος καί τῆς ζωῆς, γιά τήν ἀρχή καί τόν σκοπό τῆς ὑπάρξεως –ἀπό τούς ἀστέρες μέχρι τόν ἀνθρώπο– καθῶς καί γιά τό φοβερό καί ἀναπόφευκτο μυστήριο τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ καί ἡ Ἀνάστασή Του ἔβαλαν τά ἀκλόνητα θεμέλια τῆς νέας θρησκείας. Καί ἡ θρησκεία αὕτη εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Αὕτη μετράει ἤδη δύο χιλιάδες καί ... χρόνια καί εἶναι γραπτό ὅτι μέχρι τό τέλος τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Χριστιανισμός θά ἀγκαλιάζει ὅλους τους λαούς.

Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ διδασκαλία πού διαφωτίζει, πού δίνει ἀπαντήσεις σέ ὅλα τά ζητήματα, διότι αὕτη προέρχεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ψέλνουμε κατὰ τήν περίοδο αὐτῆς τῆς εορτής: «ὅλα γέμισαν φῶτός καί τά οὐράνια, καί τά ἐπίγεια καί τά καταχθόνια». Ὅλα δηλαδή διασαφηνίστηκαν. Τό φῶς ἀποκαλύπτει ὅ,τιδήποτε κρύβεται στό σκοτάδι. Τώρα τά ξέρουμε ὅλα γιά ὅλα. Γνωρίζουμε δηλαδή τά σπουδαιότερα πού πρέπει νά ξέρουμε γιά νά ζοῦμε μέ ψυχική ἡσυχία. Γνωρίζουμε γιά τόν Θεό, γιά τό σύμπαν, γιά τήν ἀθανασία, γιά τόν ἀνθρώπο, γιά τόν ἠθικό νόμο κατὰ τόν ὅποιο πρέπει νά ὀργανώσουμε τήν ζωή μας, ὥστε νά δώσουμε «καλήν ἀπολογίαν» κατὰ τό «φοβερό βῆμα», κατὰ τήν δίκαια δηλαδή δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ.

Τώρα ξέρουμε λοιπόν ὅτι ὑπάρχει καί δίκαια Δικαιοσύνη. Ὅλοι ἐπομένως πρέπει νά εἴμαστε καλά προετοιμασμένοι γιά τίς τελικές ἐξετάσεις. Γι' αὐτές τίς ἐξετάσεις ὅμως τά ἐρωτήματα προκαταβάλλονται. Τά ξέρουμε ὅλοι ἀπό πρὶν. Καί σ' αὐτά ἀπαντᾷ ὁ καθένας ὄχι θεωρητικά, μέ λόγια, ἀλλά μέ πράξεις. Οἱ ἀγαθοεργίες θά ἀποτελοῦν «καλήν ἀπολογίαν» στήν δίκαια τοῦ Χριστοῦ Δικαιοσύνη. Ποῖες ἀγαθοεργίες; Ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ συμπόνια μέ τούς ἐν ἀνάγκαις καί δοκιμασίαις εὕρισκομένους, ἡ μετάνοια, ἡ ἐπανάρθωση μέσῳ ἐξομολόγησης καί Θείας Κοινωνίας, ἡ σωστή οἰκογενειακή ζωή, ἡ θρησκευτική ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν, μέ ἕναν λόγο: ἡ

ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον.

Ἡ Ἐνσάρκωση καὶ ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου προαναγγέλθηκαν ἀπὸ τοὺς προφῆτες ἑκατοντάδες χρόνια πρὶν.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποκαλυφθῇ στοὺς ἀνθρώπους κατεβαίνοντας ἐπὶ τῆς γῆς προαποφασίστηκε. Ὁ Θεὸς γνώριζε ὅτι, χωρὶς τὴν ἀποκάλυψή Του, οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ μόνοι τους δὲν θὰ γνώριζαν ποτέ τίποτε μὲ σιγουριά, ἀλλὰ θὰ ἦταν πάντοτε ἀποπροσανατολισμένοι καὶ ἀβέβαιοι στὴν πίστιν τους.

Ἡ Ἀποκάλυψη, δηλαδή ἡ Ἐνσάρκωση, ἐγίνε «κατὰ τὰς Γραφάς» στὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου». Τότε δηλαδή πού ὁ Θεὸς νόμισε ὅτι ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα ἐνηλικιώθηκε, ἔφθασε δηλαδή στὸ σημεῖο νὰ μπορεῖ νὰ κατανοεῖ τὴν Ἐνσάρκωση καὶ τὸ μῆνυμά Του.

Διὰ τῆς Ἐνσαρκώσεως ἀποκαλύφθηκε «τό ἀπ' αἰῶνος Μυστήριον». Τὸ Μυστήριον αὐτὸ ὅμως ἀποκαλύφθηκε (σταδιακά) ἀπὸ τὸν Θεὸ στοὺς προφῆτες γιὰ νὰ διατηρήσει ζωντανὴ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἔλθει προσωπικά νὰ δια φωτίζει τὰ πάντα.

Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας προφήτεψε ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ γεννηθεῖ «ἐκ παρθένου» (Ἡσαΐας 7, 14), ὅτι θὰ εἶναι «Κύριος» καὶ «Σωτήρας» καὶ «Λυτρωτής» (Ἡσαΐας 59, 26). Ὁ προφῆτης Μιχαίας προέβλεπε ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ γεννηθεῖ «ἐν Βηθλεέμ» (Μίχ. 5, 1). Ὁ προφῆτης Ὡσηε γνώριζε τὴν φυγὴ Του εἰς Αἴγυπτον (Ὡσ. 11, 1). Ὁ προφῆτης Ἰερεμίας προέβλεπε τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων (Ἰερ. 31, 15). Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε στοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὁ προφῆτης Μωϋσῆς, στὸν ὁποῖο αὐτοὶ πίστευαν, ἔγραψε στίς προφητεῖες του γι' Αὐτόν: «γιὰ Μένα ἔγραψε ἐκεῖνος...» (Ἰωάν. 5, 6) τοὺς ὑπενθυμίζει, κάνοντας ἔτσι μάρτυρα, ὁμολογητὴ Του τὸν μεγαλύτερό τῶν προφητῶν. Ὁ Μωϋσῆς εἶχε πράγματι προφητέψει ὅτι «**προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ὡς ἐμέ ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ Θεός σου, αὐτοῦ ἀκούσεσθαι...**» (Δεῦτ. 18, 15). Ὁ δὲ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος γνώριζε ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν Κριτῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Κριταὶ 13, 5) ὅτι –μολονότι γεννημένος στὴν Βηθλεέμ– ὁ Χριστός, στὴν «αἰτία τοῦ θανάτου» τὴν γραμμένη πάνω στὸ Σταυρὸ στὸ ὁποῖο θὰ σταυρωθεῖ, θὰ «κληθεῖ Ναζωραῖος» (Ματθ. 2, 23). Καὶ πράγματι ἐπάνω στὸν σταυρὸ, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ τοποθετήθηκε καὶ «τίτλος», ἐπιγραφή δηλαδή τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου: «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάν 19, 19).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη γνώριζε ἐπίσης διὰ τῶν προφητῶν τῆς ὅχι μόνο ὅτι ὁ Χριστός –ἂν καὶ Θεός– θὰ ὑποφέρει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους (Ἠσ. 53, 3–5), ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι, πεθαίνοντας, ὁ Χριστός δὲν θὰ σαπίσει στὸν τάφο, ἀλλὰ θὰ ἀναστήθῃ (Ψλ. 15, 10). Αὐτῶν τῶν λόγων τῆς προφητείας τοῦ προφήτου Δαβὶδ «ἐνθυμούμενοι», οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ἔλεγαν μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του: «προϊδὼν (ὁ Δαβὶδ) ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ» (Πράξεις 2, 31).

Οἱ ἀπόστολοι θὰ φέρουν στὴν μνήμη τους καὶ τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς τοὺς προφήτεψε τὸν θάνατόν Του, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι «τὴν τρίτη ἡμέραν ἀναστήσεται». Καὶ γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὑπάρχει πληθώρα προφητειῶν

στήν Καινή Διαθήκη (Ματθ. 16, 21, Μάρκ. 8, 31, Λουκ. 9, 22, Ματθ 20, 18 - 19). Ὁ δὲ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁμολογεῖ ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάστασι «ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ τῶν ρημάτων» τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τοῦ θανάτου Του θά ἀναστηθεῖ καὶ «ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ» –δηλαδὴ τῶν παλαιῶν προφητειῶν περὶ τῆς Ἀναστάσεως– «καὶ τοῖς λόγοις οἷς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς», **«ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς»** (Ἰωαν 2, 22, Λουκ. 24, 8).

Γιατί δὲν πίστευαν ὅμως οἱ Ἀπόστολοι τίς προφητεῖες καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι; Διότι δὲν ἔθεσαν στοὺς ἑαυτοὺς τοὺς καὶ δὲν μελέτησαν σοβαρά το ζήτημα αὐτό, καὶ διότι οὔτε πίστευαν πῶς ἦταν δυνατόν νά σταυρωθεῖ ὁ Ἰησοῦς. Τὰ γεγονότα ἐξ ἄλλου τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Θεοῦ ξεπερνοῦν τίς δυνάμεις κατανοήσεως τῶν Ἀποστόλων. Γι' αὐτό ἀκριβῶς τὸν λόγο καὶ τὰ Πάθη καὶ ἡ Σταύρωσι τοὺς ἀποπροσανατόλισαν, τοὺς σύγχυσαν, τοὺς ἀπογοήτευσαν βαθιά.

Εἶναι ἐνδεικτικὸ ἐξ ἄλλου τό γεγονός ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ Ἀββακούμ, ὁ προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὴν ἀποκάλυψη τῆς Ἐνσαρκώσεως, τῆς Γέννησης καὶ τῆς Ἀναστάσεως, δὲν τόλμησε νά τίς κατονομάσει, τόσο ἀσυνήθιστα, τόσο ἐξαιρετικά –σχεδόν ἀπίθανα κατὰ τὴν γνώμη του– τοῦ φάνηκαν τὰ γεγονότα αὐτά. Βοήκε μονάχα τὴν δύναμη νά τὰ ἐξαγγεῖλει αἰνιγματικά –ὅπως ἀκριβῶς τὰ εἶχε παραλάβει– λέγοντας ὅτι σέ κάποια στιγμή θά συμβεῖ στήν Ἱστορία ἓνα γεγονός «ὁ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται», **διότι «ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν ὃ οὐ μὴ πιστεύσητε ἐάν τις ἐκδιηγῆται»** (Ἀββακούμ, 1, 5).

Ὁ Ἀββακούμ εἶχε δίκαιον νά κατατρομάξει μέ τό δικό του ὄραμα. Γιατί; Διότι ἐπρόκειτο γιά κάτι πού δὲν εἶχε ξανασυμβεῖ ποτέ, γιά κάτι πού ξεπερνοῦσε ὅποιαδήποτε ἀνθρώπινη σκέψη, ὅποιαδήποτε ἀνθρώπινη εἰκασία. Ποιὸς ξανάκουσε δηλαδὴ:

ὁ Θεὸς νά γεννᾶται ἐπάνω στήν γῆ, νά ὑποφέρει ὡς κάθε θνητός τὸν θάνατον, καὶ ἔπειτα νά ἀνασταίνεται ἐν δυνάμει καὶ χαρᾷ, γιά νά ἀποδείξει σ' ὁλόκληρον τὸν κόσμον ὅτι ὁ θάνατος δὲν Τὸν ἀγγίζει. Ὅτι ἦταν (καὶ εἶναι) Θεός.

Ἐκπληρώθηκαν ἐπομένως ὅλες οἱ περὶ Ἀναστάσεως προφητεῖες; Ναί, ἐκπληρώθηκαν.

Καὶ ἡ Ἀνάστασι ἀπετέλεσε τὸν μεγαλύτερό Του θρίαμβον. Ἀπετέλεσε τό ἀδιαφιλονίκητο ἐπιχείρημα ὅτι ἦταν καὶ Θεός (ὅχι μόνο Ἄνθρωπος).

Ὅτι ὁ Ἰησοῦς πράγματι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ὅλους ὅσους Τὸν γινώριζαν καὶ ἐν ζωῇ ἀλλὰ παρακολούθησαν καὶ τὴν ταφὴν Του, ἀφοῦ πρῶτα οἱ στρατιῶτες διαπίστωσαν –σύμφωνα μέ τὸν νόμον– τὸν θάνατόν Του καὶ παρέδωκαν τό Σῶμα Του στοὺς μαθητές Του. Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάστασι τόσο οἱ μαθητές Του, ὅσο καὶ πολλοὶ ἄλλοι μίλησαν μαζί Του, ἄκουσαν τίς τελευταῖες Του διδασκαλίες καὶ παρακολούθησαν –γεμάτοι χαρὰ τὴν φορὰ αὐτή– τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψή Του. Ἐγιναν δηλαδὴ

αυτόπτες μάρτυρες όλων τῶν γεγονότων αὐτῶν.

Κατά τήν Πεντηκοστή δέχθηκαν δύναμη ἐξ ὕψους καί ἀπό σχεδόν ἀγράμματοι ἀλιεῖς ἔγιναν συγγραφεῖς ἀπομνημονευμάτων περὶ τῆς ζωῆς καί τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτά ἦταν καί εἶναι τὰ γνωστά Εὐαγγέλια. Οἱ ἴδιοι ἔπειτα ἔκαμαν θαύματα στό ὄνομά Του. Τόν κήρυξαν δέ σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἀμαθεῖς ὄντες ἔγιναν σοφοί, ἱκανοί γιά ἔξυπνα θεολογικά ἐπιχειρήματα καί γιά βιβλικές ἐρμηνείες πού ἐκπλήττουν τόν κόσμο ἕως καί σήμερα.

Δειλοί ὄντες –νά ἐνθυμίσουμε ἐδῶ μονάχα τίς ἀρνήσεις τοῦ Πέτρου!– ἔγιναν ἄλλοι, διαφορετικοί ἄνθρωποι, πολύ θαρραλέοι. καί πέθαναν ὅλοι μέ μαρτυρικό θάνατο.

Ὅρισμένοι ἄπιστοι κατηγόρησαν τοὺς ἀποστόλους, ὅτι εἰδωλοποίησαν τόν Διδάσκαλό τους καί ἐπινόησαν τήν Ἀνάστασή Του. Ποιός θυσιάζει ὅμως τήν ζωήν του γιά κάποιο δικό του ἐνσυνείδητο ψέμα; Εἶμαι βέβαιος, ὅτι μέ τόν θάνατο δέν ἀστειεύεται κανεῖς.

Οἱ Ἀπόστολοι διακήρυξαν τό Εὐαγγέλιο καί πέθαναν διότι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν Θεός. Εἶδαν τὰ θαύματά Του καί προπαντός Τόν εἶδαν ἀναστημένο. Ἡ λογική τους εἶναι τόσο ἰσχυρή, ὥστε δέν μπορεῖ νά ἀνατραπεῖ μέ κανένα ἐπιχείρημα. Γι' αὐτό καί ἰσχυρίζονται μπροστά στοὺς Ἰουδαίους πού τοὺς ἀνέκριναν: «οὐ δυνάμεθα γάρ ἡμεῖς ἅ εἶδομεν καί ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν» (Πράξεις 4, 20). Ἐπειτα πρόσθεσαν: «Συνεφάγομεν καί συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τό ἀναστῆναι αὐτόν ἐκ νεκρῶν» (Πράξεις 10, 41).

Ἐπιπλέον μετὰ τήν Ἀνάστασή Του, ὁ Ἰησοῦς θεωρήθηκε ὄχι μόνο ἀπό ὀρισμένους «ἐκλεκτοὺς Του» Ἀποστόλους, ἀλλά σέ κάποια στιγμή «ῥάφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφ' ἅπαξ» (Α' Κορ. 15, 6). Αὐτοὶ ἦσαν ἀδιαμφισβήτητοι μάρτυρες. Καί ἦσαν πολλοί. Δέν μπορούσαν ὅλοι νά ἐξαπατηθοῦν.

Ἐμφανίστηκε δέ ὁ Ἰησοῦς στόν Σαῦλο τόν Ταρσεά, τόν διώκτη τῶν χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος –συνεπεία τῆς θαυματουργικῆς αὐτῆς συναντήσεως μετὰ τήν Ἀνάσταση στόν δρόμο πρὸς τήν Δαμασκό– ἡττημένος ἀπό τήν Ἀνάστασή Του, θά γίνει Παῦλος ὁ ἀπόστολος. Ὁ Παῦλος θά γράψει καί 14 Ἐπιστολές, πρὶν νά γραφοῦν τὰ Εὐαγγέλια, οἱ ὁποῖες ἐνσωματώθηκαν στήν Καινὴ Διαθήκη. Ὁ Παῦλος κατεῖχε τίς πληροφορίες του ἀπὸ τόν ἴδιο τόν Θεό. Δέν τίς εἶχε διαβάσει πουθενά.

Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίστηκε στίς μυροφόρες γυναῖκες καί σ' ὅλους τοὺς ἀποστόλους καθὼς καί στόν Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος δυσπιστοῦσε ὡς πρὸς τήν Ἀνάστασή Του. Στόν Θωμᾶ ἐμφανίστηκε καί κατ' ἰδιαίτερο τρόπο, ὥστε μέ τήν θεραπεία τῆς δυσπιστίας του νά διασκορπίσει ὅποιαδήποτε ἀμφιβολία ἐμφανιζόμενη στό μέλλον, στήν Ἱστορία.

Ἐμφανίστηκε στόν Λουκᾶ καί στόν Κλεόπα κατὰ τήν ὁδὸ πρὸς τήν Ἑμμαοὺς καί εἶχε μαζί τους συνομιλία γιά τίς προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ Αὐτοῦ.

Μετά τήν Ανάστασή Του, ὁ Ἰησοῦς δέν ἀπέφευγε νά φανερωθεῖ, δέν κρύφθηκε σάν κάποιος πού δέν θέλει νά ἀποκαλύψει τήν ταυτότητά του. Ἀντιθέτως συμπλήρωσε τό Εὐαγγέλιό Του δίδοντας τίς τελευταῖες ἐντολές περὶ τοῦ Βαπτίσματος, ἐξαποστέλλοντας τοὺς Ἀποστόλους Του νά κηρύξουν τὰ εὐαγγέλιά Του σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο.

Σέ ὅλες αὐτές τίς μαρτυρίες θεμελιώθηκε ὁ Χριστιανισμός. Ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, παραλαμβάνοντας ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης γιά τὸν Θεό καὶ γιά τοὺς συνανθρώπους, ὁ Χριστιανισμός προσανατολίζει τοὺς λαοὺς, τοὺς καθοδηγεῖ καὶ τοὺς προετοιμάζει γιά ἓνα καλύτερο κόσμο πάνω στὴν γῆ καὶ γιά τήν ἐπέκεινα Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Στὴν οὐσία, ἡ διδασκαλία αὐτὴ εἶναι:

«ἀγαπᾶτε ἀλλήλους!

Γίνεστε καλοί!

Γίνεστε συγχωρητικοί!

Λαοὶ καὶ ἄνθρωποι, ζεῖτε ἐν εἰρήνῃ μεταξύ σας!

Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶστε ἀθάνατοι!

Προετοιμάζετε ἀπὸ ἐδῶ μέ τὴν πίστη σας καὶ μέ τὰ καλὰ σας ἔργα τὴν ἐπέκεινα ζωὴ σας. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νά σᾶς εἶναι συνεργός πρὸς αὐτό.»

Σέ θεωρητικό ἐπίπεδο, ἡ ἐπιτυχία τῶν διδασκαλιῶν Του εἶναι ἀδι-
αμφισβήτητη. Ποιὸς μπορεῖ ἐξ ἄλλου νά ἀπορρίψει τὴν ἀγάπη ὡς ἀρχὴ
ζωῆς καὶ ἀδελφικῆς συννπαρξέως τῶν ἀνθρώπων;

Ἀπλῶς σέ πρακτικό ἐπίπεδο, οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ πρέπει νά
καταβάλλουν ἀκόμη πολλές προσπάθειες πρὸς ἐκπλήρωση τῶν ἐντολῶν
Του.

Γι' αὐτό ἂς προσπαθοῦμε, ἀδελφοί μου, νά βρισκόμαστε ὅλοι ἀνάμεσα
σ' αὐτοὺς πού ἐκπληρώνουν τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ὄχι μονάχα
μεταξύ τῶν «ἀκουόντων» τῶν λόγων Του. Νά διαλέξουμε τὴν ὁδὸν τῆς
σωτηρίας, καὶ ὄχι τὴν ὁδὸν τῆς ἀπώλειας. Ὡστε, ἀκολουθώντας σ' αὐτὴ
τὴν ζωὴ τίς διδαχές Του, νά ξανασυναντήσουμε τὸν Ἰησοῦν ἐν τῇ Βασιλείᾳ
Του.

Ἡ δὲ Ανάσταση τοῦ Κυρίου νά ἀποτελέσει γιά ὅλους μας προτροπὴ
πρὸς κάθε καλὸ ἔργο καὶ νά διατηροῦμε ἄσβεστη τὴν ἐλπίδα τῆς
ἀναστάσεώς μας, τὴν χαρὰ τῆς αἰωνίας ζωῆς, καὶ τῆς συναντήσεώς μας
ἐκεῖ μέ ὅλα τα ἀγαπημένα μας πρόσωπα. Διότι –κατὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀπο-
στόλου Παύλου– «ἂν ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι
κι ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε».

† **Ἀντωνίου Πλαμαντεάλα¹**

Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας

Μετάφραση **π. Ἡλίας Φρατσέας**

1. Ὁ † **Ἀντώνιος Πλαμαντεάλα** (1926-2005) ἦταν διακεκριμένος ἱεράρχης,
μητροπολίτης Τρανσυλβανίας, (1982-2005), διανοούμενος καὶ συγγραφέας
πολλῶν θεολογικῶν βιβλίων.

9 ΜΑΪΟΥ, ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ:

Γενέθλιος ή αποφράδα ημέρα τῆς σύγχρονης Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας;

Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση στὶς 9 Μαΐου θὰ γιορτάσει τὴν «Ἡμέρα τῆς Εὐρώπης». Μία μέρα σάν καὶ αὐτὴ πρὶν ἀπὸ ἑξήντα τρία χρόνια, ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ρομπέρ Σουμάν παρουσίασε τὴν περίφημη Διακήρυξή του, μέ τὴν ὁποία πρότεινε νὰ τεθοῦν κάτω ἀπὸ κοινὸ ἔλεγχο καὶ διοίκηση οἱ βιομηχανίες ἄνθρακα καὶ χάλυβα τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἡ πρόταση αὐτὴ, ἡ ὁποία ἔτυχε ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ἀπὸ τίς κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας, τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας, τῶν Κάτω Χωρῶν, τοῦ Βελγίου καὶ τοῦ Λουξεμβούργου, πῆρε γρήγορα σάρκα καὶ ὀστέα, καὶ ὁδήγησε στὴ δημιουργία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καὶ Χάλυβα (ΕΚΑΧ). Ἡ ΕΚΑΧ κατέστη ἔτσι ὁ πρόδρομος μιᾶς σειρᾶς ὑπερεθνικῶν Εὐρωπαϊκῶν θεσμῶν ποὺ ἀκολούθησαν καὶ ποὺ τελικὰ μετεξελίχθηκαν στὴ σημερινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση.

Στὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '50, τὰ κράτη τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, ὅπως ἦταν φυσικό, προσπαθοῦσαν νὰ ἐπουλώσουν τίς βαθύτατες πληγές ποὺ εἶχε προξενήσει σέ αὐτὰ ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Οἱ ἐκτεταμένες καταστροφές τῆς παραγωγικῆς ὑποδομῆς μαζί μέ τὴν τεράστια ἀπώλεια τοῦ ἔμψυχου ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ εἶχαν ὁδηγήσει στὴν πλήρη ἀποσάθρωση τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἱστοῦ. Οἱ εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις ἀποφασισμένες νὰ ἀποτρέψουν τὴν ἐπανάληψη ἑνὸς καταστροφικοῦ πολέμου κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι μόνον ἡ ἀπὸ κοινοῦ διαχείριση τῆς παραγωγῆς ἄνθρακα καὶ χάλυβα, τῶν κυριοτέρων δηλαδὴ πρώτων ὑλῶν τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας, θὰ καθιστοῦσε στό μέλλον ἕναν πόλεμο μεταξύ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας ὄχι μόνον ἀδιανόητο, ἀλλὰ πρακτικὰ καὶ ὑλικά ἀδύνατο.

Στὶς 9 Μαΐου τοῦ 1950, ἡ ἐξέχουσα αὐτὴ φυσιογνωμία τῶν «Εὐρωπαϊστῶν», ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν διακήρυττε ὅτι: «[...] Ἡ Εὐρώπη δέν θὰ δημιουργηθεῖ μονομιᾶς, οὔτε ὡς ἐνιαῖο οἰκοδόμημα: θὰ διαμορφωθεῖ μέσα ἀπὸ συγκεκριμένα ἐπιτεύγματα ποὺ θὰ δημιουργήσουν ἀρχικὰ μία ἐκ τῶν πραγμάτων ἀλληλεγγύη. [...] Ἡ ἀποστολὴ ποὺ ἀνατίθεται στὴν κοινὴ Ἀνώτατη Ἀρχὴ εἶναι νὰ ἐξασφαλίσαι τό συντομότερο δυνατό:

τόν έκσυγχρονισμό τῆς παραγωγῆς καί τή βελτίωση τῆς ποιότητάς της, τόν ἐφοδιασμό, κάτω ἀπό τούς ἴδιους ὅρους, μέ ἄνθρακα καί χάλυβα τῆς Γαλλικῆς καί τῆς Γερμανικῆς ἀγορᾶς, καθὼς καί τῶν ἀγορῶν τῶν χωρῶν πού θά προσχωρήσουν στήν κοινότητα, τήν ἀνάπτυξη κοινῶν ἐξαγωγῶν πρὸς τίς ἄλλες χώρες καί τήν ἐξίσωση πρὸς τό καλύτερο τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ αὐτῶν τῶν βιομηχανιῶν».

Ἡ ἴδρυση στή συνέχεια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (ΕΟΚ) καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἀτομικῆς Ἐνέργειας μέ τίς «Συνθήκες τῆς Ρώμης», τόν Μάρτιο τοῦ 1957, ἀποτέλεσε φυσικό ἐπακόλουθο τῆς ἀνωτέρω ιδέας. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού τά ἰδρυτικά κράτη – μέλη ἐκχώρησαν μέρος τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τους ὑπέρ τῆς Κοινότητος. Μέ τήν ἴδρυση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (ΕΟΚ) καί τή δημιουργία τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἄρχισαν νά ὑλοποιοῦνται τά πρῶτα βήματα γιά τήν προώθηση τῆς συνεργασίας καί τῆς ἀνάπτυξης μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τά βήματα αὐτά ἀποσκοποῦσαν, ἀφ' ἑνός στό μετασχηματισμό τῶν οἰκονομικῶν ὅρων τῶν συναλλαγῶν καί τῆς παραγωγῆς στό ἔδαφος τῆς Κοινότητος, μέ τή δημιουργία κοινῆς ἀγορᾶς καί τελωνειακῆς ἔνωσης, καί ἀφ' ἑτέρου στήν πληρέστερη καί οὐσιαστική ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης, μέ τήν ἐφαρμογή κοινῶν πολιτικῶν.

Ἡ ἀρμονική ἀνάπτυξη τῶν οἰκονομικῶν δραστηριοτήτων, ἡ σταθερή καί διαρκὴς πρόοδος, ἡ ταχεία ἄνοδος τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, καθὼς καί ἡ ἀυξημένη σταθερότητα καί ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν κρατῶν-μελῶν της ἀποτελοῦσαν βασικὲς ἐπιδιώξεις τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Βελγίου, τοῦ Λουξεμβούργου καί τῆς Ὁλλανδίας, τῶν ἰδρυτικῶν δηλαδή κρατῶν – μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος. Γιά τήν ἐπίτευξη τῶν ἀνωτέρω στόχων, οἱ ὑπογράφωντες στό προοίμιο τῆς συνθήκης δήλωναν:

1. Ἀποφασισμένοι νά θέσουν τίς βάσεις μιᾶς διαρκῶς στενότερης ἔνωσης τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

2. Ἀποφασισμένοι νά ἐξασφαλίσουν, μέ κοινὴ δράση, τήν οἰκονομική καί κοινωνική πρόοδο τῶν λαῶν τους καταργῶντας τούς φραγμούς πού διαιροῦν τήν Εὐρώπη.

3. Ἀποφασισμένοι νά θέσουν ὡς κύριο στόχο τῶν προσπαθειῶν τους τή σταθερὴ βελτίωση τῶν ὅρων διαβίωσης καί ἀπασχόλησης τῶν λαῶν τους.

4. Ὅτι ἀναγνωρίζουν πῶς, ἡ ἐξάλειψη τῶν ὑφισταμένων ἐμποδίων

άπαιτεί συντονισμένη δράση για να εξασφαλιστεί σταθερότητα στην επέκταση της οικονομίας, ισορροπία στις συναλλαγές, καθώς και συνθήκες θεμιτού ανταγωνισμού.

5. Ότι θα μεριμνήσουν για την ενίσχυση της ενότητας των οικονομιών τους και θα προωθήσουν την αρμονική τους ανάπτυξη, μειώνοντας τις ύφιστάμενες ανισότητες μεταξύ των διαφόρων περιοχών και την καθυστέρηση των λιγότερο ευνοημένων.

6. Ότι επιθυμούν να συμβάλλουν, ασκώντας κοινή έμπορική πολιτική, στην προοδευτική κατάργηση των περιορισμών στις διεθνείς συναλλαγές.

7. Ότι προτίθενται να έδραιώσουν την αλληλεγγύη που συνδέει την Εύρώπη με τις υπερέποντιες χώρες, και επιθυμούν να εξασφαλίσουν την αύξηση της ευημερίας της Εύρώπης, σύμφωνα με τις αρχές του Χάρτη των Ήνωμένων Έθνων.

8. Ότι αποφασίζουν να έδραιώσουν, με τη συνένωση των οικονομικών τους δυνάμεων, τη διαφύλαξη της ειρήνης και της ελευθερίας και καλούν τους άλλους λαούς της Εύρώπης που συμμερίζονται τα ιδεώδη τους να συμμετάσχουν στην προσπάθειά τους».

Η συνθήκη ΕΟΚ τροποποιήθηκε αρκετές φορές στη διάρκεια των επόμενων δεκαετιών. Οι πιο σημαντικές μεταρρυθμίσεις επήλθαν τό 1992 με τη «Συνθήκη του Μάαστριχτ» και τό 2007 με τη «Συνθήκη της Λισσαβόνας». Πιο συγκεκριμένα, με τη «Συνθήκη του Μάαστριχτ» τέθηκαν οι βάσεις για την εγκαθίδρυση της οικονομικής και νομισματικής ένωσης μεταξύ των κρατών-μελών, ενώ παράλληλα ενισχύθηκε ή δημοκρατική νομιμότητα των Ευρωπαϊκών οργάνων και θεσπίστηκε μία κοινή στρατηγική για την αντιμετώπιση των θεμάτων εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας. Η «συνθήκη της Λισσαβόνας» στη συνέχεια, προέβη σε έκτεταμένες μεταρρυθμίσεις, προκειμένου να βελτιωθεί ή διαδικασία λήψης αποφάσεων μεταξύ των χωρών της διευρυμένης Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Με την υλοποίηση των ανωτέρω συνθηκών και των τροποποιήσεων τους ή Ευρωπαϊκή Ένωση μετετράπη σε μία ενιαία αγορά με ελεύθερη κίνηση αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίων και προσώπων. Με την εισαγωγή δέ του Εύρώ, ως κοινού νομίσματος, υλοποιήθηκε ή οικονομική και νομισματική ένωση σε όλες τις χώρες της ευρωζώνης. Τό γεγονός αυτό συνετέλεσε αφενός, στην καθήλωση σε ιστορικά χαμηλά επίπεδα των ρυθμών του πληθωρισμού και των τραπεζικών επιτοκίων και αφετέρου, στην έντυπωσιακή αύξηση των επενδύσεων. Τα μέτρα αυτά σε συνδυασμό με την

έφαρμογή μιᾶς ένιαίας νομισματικῆς πολιτικῆς βοήθησαν στήν έξάλειψη τῶν συναλλαγματικῶν διακυμάνσεων καί στή διατήρηση συνθηκῶν μακροοικονομικῆς εὐημερίας.

Τό ἐρώτημα λοιπόν πού εὐλόγα γεννᾶται εἶναι γιατί παρατηροῦνται αὐτές οἱ άνισότητες ανάμεσα στίς πλούσιες χῶρες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Βορρά καί στίς φτωχές χῶρες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νότου; Γιατί οἱ πολιτικές πού ἐφαρμόστηκαν γιά τήν αντιμετώπιση τῆς κρίσης χρέους διευρύνουν καί ἐμβαθύνουν τό οικονομικό, κοινωνικό καί δημοσιονομικό χάσμα ανάμεσα στίς πλούσιες χῶρες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Βορρά καί στίς φτωχότερες τῆς περιφέρειας; Γιατί ὀδηγοῦμαστε στήν ἀποσάθρωση τῶν οικονομικῶν καί κοινωνικῶν δομῶν; Γιατί, μία δεκαετία μετά τή θέσπιση τοῦ κοινοῦ νομίσματος, παρατηροῦνται αὐτές οἱ ἔντονες αντιφάσεις καί δυσλειτουργίες, οἱ ὁποῖες διαψεύδουν στήν πράξη ὅποιαδήποτε ἐλπίδα γιά γενικευμένη εὐημερία καί οικονομική ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης;

Οἱ δυσλειτουργίες αὐτές ὀφείλονται κατά κύριο λόγο στίς διαφορετικές οικονομικές καί κοινωνικές δομές ανάμεσα στίς χῶρες τῆς εὐρωζώνης. Οἱ διαφορές αὐτές εἶναι περισσότερο ἔντονες μεταξύ τῶν χωρῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Βορρά καί τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νότου. Οἱ οικονομίες τῶν χωρῶν τῆς βόρειας Εὐρώπης στηρίζονται κατά κύριο λόγο στή βαριά βιομηχανία, στή παραγωγή δηλαδή προϊόντων ἐντάσεως κεφαλαίου καί ἐξειδικευμένης ἐργασίας. Ἀντιθέτως, οἱ οικονομίες τῶν χωρῶν τῆς νότιας Εὐρώπης στηρίζονται στήν παραγωγή προϊόντων ἐντάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία πολλές φορές εἶναι καί ἀνειδίκευτη.

Τό φαινόμενο αὐτό μέ τή σειρά του δημιουργεῖ μία ἀνισορροπία στά ἰσοζύγια πληρωμῶν αὐτῶν τῶν δύο κατηγοριῶν κρατῶν, ἀφοῦ τά ἐλλείμματα καί τά πλεονάσματά τους ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ οικονομίες τους δέν βρίσκονται σέ μία κατάσταση γενικῆς ἰσορροπίας. Αὐτό ἔχει σάν ἀποτέλεσμα, οἱ χῶρες πού παρουσιάζουν ἔλλειμμα στό ἰσοζύγιο πληρωμῶν νά δανερίζονται ἀπό τίς πλεονασματικές χῶρες γιά νά καλύψουν καταναλωτικές κυρίως ἀνάγκες. Τό ἀντίθετο συνήθως δέν συμβαίνει, γιατί ἂν δανείζονταν γιά τήν ὑλοποίηση παραγωγικῶν ἐπενδύσεων, αὐτό θά ἀντέβαινε στά συμφέροντα τῶν πλεονασματικῶν χωρῶν, μιᾶς καί θά ὀδηγοῦσε στή μείωση τῆς κατανάλωσης τῶν προϊόντων τους καί νομοτελειακά στή μείωση τῆς ἀπασχόλησης καί στήν αὐξηση τῆς ἀνεργίας σέ αὐτές.

Ἡ καθιέρωση τοῦ Εὐρώ ὡς κοινοῦ νομίσματος, ἀπό τήν ἄλλη μεριά, δέν

ἐπιτρέπει στίς χώρες νά χρησιμοποιήσουν τή νομισματική πολιτική σάν μέσο ἀντιμετώπισης τῶν ἐλλειμμάτων καί τοῦ δημοσίου χρέους, μέ ἀποτέλεσμα ἡ δημοσιονομική ἐκτροπή νά εἶναι κάτι παραπάνω ἀπό βέβαιη. Αὐτό ἔχει σάν ἀποτέλεσμα νά εἶναι τό κοινό νόμισμα πολύ ἀκριβό γιά τίς χώρες τῆς περιφέρειας καί πολύ φθινό γιά τίς ἀντίστοιχες χώρες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Βορρά. Αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι ἂν δέν ὑπῆρχαν τά ἐλλείμματα τῶν κρατῶν τῆς περιφέρειας, οἱ πλεονασματικές χώρες θά διέθεταν ἓνα πολύ πῖο ἰσχυρό εὐρώ, γεγονός πού θά ἐμπόδιζε τόν ἐξαγωγικό τους προσανατολισμό.

Σήμερα ὅμως, τό ὄραμα αὐτό τῆς διαρκῶς στενότερης ἔνωσης τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, τῆς κοινῆς δράσης γιά οἰκονομική καί κοινωνική πρόοδο, τῆς προώθησης τῆς ἀρμονικῆς ἀνάπτυξης καί συνεργασίας, καθώς καί τῆς ἀμβλυνσης τῶν ὑφιστάμενων ἀνισοτήτων ἔχει κλονιστεῖ ἀνεπανόρθωτα. Ἡ κρίση χρέους τῶν χωρῶν τῆς εὐρωζώνης εἶναι μία ὀδυνηρή πραγματικότητα. Ἡ ποδοπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς ἰσότητος καί τοῦ κράτους δικαίου μᾶς ἀποδεικνύουν περίτρανα ὅτι τά θεμέλια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ οἰκοδομήματος ἔχουν σειστεῖ ἐκ βάθρων.

Εἶναι προφανές, ὅτι τό πολιτικό κλίμα, στίς ἀρχές τοῦ 1950, ἦταν πῖο ὠριμο ἀπό τό σημερινό γιά τήν ἀνάληψη πρακτικῶν πού θά ὀδηγοῦσαν στήν πραγματική ἐνοποίηση τῆς Εὐρώπης. Στό πλαίσιο αὐτό, ἡ πρόταση τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, Ρομπέρ Σουμάν, θεωρήθηκε ἀπό πολλούς, ὡς ἡ μοναδική διέξοδος καί διαφυγή ἀπό τίς ἀκραῖες μορφές ἐθνικισμοῦ, πού εἶχαν ὀδηγήσει τήν Εὐρωπαϊκή ἥπειρο σέ δύο αἱματηρές πολεμικές ἀναμετρήσεις. Φέτος, ὅπως καί κάθε χρόνο, ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση θά ἐορτάσει καί πάλι στίς 9 Μαΐου τήν «Ἡμέρα τῆς Εὐρώπης», μιᾶς Εὐρώπης πού προῆλθε ἀπό τίς στάχτες καί τά ἐρείπια πού ἄφησε πίσω του ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ἡ Εὐρώπη αὕτη πού μᾶς κληροδότησαν ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι Εὐρωπαῖοι πολιτικοί καί ὁραματιστές, δέν θά ὀδηγηθεῖ καί πάλι στίς στάχτες ἀπό τούς πειραματισμούς καί τήν ἀνικανότητα κάποιων, γιατί, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀκαδημαϊκός Κωνσταντῖνος Τσάτσος: «στίς μεγάλες ὥρες τῆς Ἱστορίας μπορεῖ νά ἀποδειχθῇ ἡ μέγας ἢ μικρός. Στίς μικρές τίς ὥρες εἶναι βέβαιο πῶς δέν μπορεῖς νά ἀποδειχθῇ μέγας».

Ἰωάννης Χαραλάμπης
Οἰκονομολόγος

Μνήμη Ἀλώσεως τῆς Πόλης

Η ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

Κάποτε, ἓνας βαθύνους ἄνθρωπος, πού βρισκόταν στό τέλος τῆς ζωῆς του, μοῦ εἶχε πεῖ: «ἔχω μείνει ὁ τελευταῖος ἀπό τή γενεά μου, τήν οἰκογένεια καί τούς φίλους μου. Κι αὐτό δέν εἶναι καλό!» Κι εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Δέν εἶναι καλό νά μένεις πίσω, ὅταν ὁ κόσμος σου ἔχει παρέλθει.

Εἶναι, ὅμως, ἀκόμα χειρότερο, νά ζεῖς ἐκείνη τή στιγμή πού ἔζησε ὁ τελευταῖος ἀπό τήν ἐλεύθερη γενεά τῶν Ρωμαίων, λίγο πρὶν τό τέλος, ὅταν ὁ κόσμος σου καταρρέει γύρω σου κι ἐσύ ξέρεις καί βλέπεις πόσο πίσω, πόσο πρὶν ἀπό σένα πάει ἡ ἀρχή τοῦ τέλους, ἀλλά δέν μπορεῖς νά κάνεις τίποτε γιατί ὅλα ὅσα βλέπεις σέ ξεπερνοῦν καί σένα καί τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις γενικά. Γιατί κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει αὐτό πού ἔγινε καί αὐτό πού γίνεται.

Τί νά σκεφτόταν, ἄραγε, ὁ τελευταῖος Ρωμαῖος βασιλέας ὅταν κοίταζε ἀπό ψηλά, ἀπ' τὰ μισογκρεμισμένα τείχη μιᾶς ἐπίσης μισογκρεμισμένης Πόλης, τόν κόσμο του νά σωριάζεται γύρω του σέ ἐρείπια; Ὅταν στεκόταν μόνος μέ τό τέλος; Μόνος μέ τίς σκιές τῶν βασιλιάδων πού ἔζησαν καί πέρασαν, πού ἔχτισαν καί γκρέμισαν ὁ καθένας μέ τό δικό του ἀμετάκλητο τρόπο, νά τόν κυκλώνουν καί νά τόν παρακολουθοῦν ἀπό μακριά, χωρίς νά πλησιάζουν, χωρίς νά τόν βοηθοῦν, χωρίς νά τόν παρηγοροῦν, χωρίς νά ἔρχονται νά πολεμήσουν πλάι του, σιωπηλοί κι ἀκίνητοι, ὅπως σιωπηλά κι ἀκίνητα στέκονταν καί τὰ ἀγάλματά τους μέσα στή σιωπηλή, σχεδόν ἄδεια Πόλη; Ὅμως, οἱ δικές τους ζωές καί οἱ δικές τους κακίες σμίλεψαν τή δική του ζωή. Τά τείχη πού αὐτοί γκρέμισαν, ἄφηναν αὐτόν εὐάλωτο. Τό δικό τους φαγοπότι ἄφηνε αὐτόν πεινασμένο. Τά δικά τους πάθη κι οἱ δικές τους ἀμαρτίες κλόνισαν τά θεμέλια τῆς δικῆς του ὑπαρξης. Τό δικό τους σκοτάδι ἔκρυψε τό δικό του φῶς. Κι ὅταν ἔφτασε νά στέκεται πάνω στά τείχη του καί νά κοιτάζει τή λαοθάλασσα τῶν ἐχθρῶν μπροστά του, δέν τοῦ εἶχαν κληροδοτήσει τίποτα. Ἡ μόνη περιουσία πού τοῦ ἀπόμενε ἦταν τό σπαθί πού ἴσα θά ἔφτανε νά τοῦ ἀνοίξει τό δρόμο μέχρι τόν τάφο του. Γιά νά περισώσει τοῦλάχιστον τά τελευταῖα ἀπομεινάρια ἀξιοπρέπειας πού τοῦ εἶχαν μείνει. Γιατί τό μόνο πού τοῦ εἶχε μείνει δικό του νά τό ὀρίσει ὅπως ἤθελε αὐτός, ἦταν ὁ θάνατός

του. Κι ὁ θάνατός του τόν ἔδειξε ὅπως ἀλήθεια ἦταν: ἓνας γενναῖος, ἓνας ἀπελπισμένος, ἓνας τραγικός ἄνθρωπος.

Οἱ παλιοί αὐτοκράτορες ξεκινούσαν πλούσιοι καί δυνατοί καί περήφανοι καί πάρα πολλές φορές κατασπαταλοῦσαν ὅλα τα πλεονεκτήματα τοῦ θρόνου τους. Αὐτός ξεκίνησε τή βασιλεία του ταπεινωμένος καί φτωχός καί κυκλωμένος ἀπό ἐχθρούς. Ἦδη ἀπό τήν ἀρχή, γιά νά ἀνέβῃ στό θρόνο, ἡ μητέρα του ἀναγκάστηκε νά ζητήσει τήν ἄδεια τοῦ σουλτάνου! Τά ἀδέρφια του, προστέθηκαν στους ἐχθρούς του. Ὁ Δημήτριος ὁ ἀδελφός του, συμμάχησε μέ τούς Τούρκους γιά νά τόν πολεμήσει! Ὅταν στράφηκε στους εὐγενεῖς καί πλούσιους τῆς Πόλης ζητώντας οἰκονομική βοήθεια, αὐτοί ἔβγαλαν τά χρήματά τους στίς τράπεζες τῆς Εὐρώπης γιά νά τά σώσουν! Ὅταν ἐξευτελίστηκε ἐκλιπαρῶντας τή βοήθεια τοῦ Πάπα καί δέχτηκε τό συλλεῖτουργο τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, τόν εἶπαν προδότη τῆς Πίστεως. Καί ἦταν προδοσία τῆς Πίστεως τό νά πατήσῃ καρδινάλιος τό πόδι του στήν Ἁγία Σοφία, ἔστω κι ἂν τό εἶχαν πατήσῃ καρδινάλιοι καί παπικοί λεγάτοι καί πρὶν, ἀπό τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1204, ὅταν τούς παρέδωσαν τήν Πόλη οἱ τότε βασιλιάδες, πού δέν ὀνομάστηκαν προδότες τῆς Πίστεως, ἔστω κι ἂν ἦσαν.

Ὅμως, ὅταν εἶχε ἀπευθυνθεῖ στους μή προδότες τῆς Πίστεως, στους πνευματικούς καί συντηρητικούς χριστιανούς γιά βοήθεια, αὐτοί τοῦ εἶχαν ἀπαντήσει ὅτι δέν ἔχουν νά ἀνησυχοῦν γιά τίποτε, δέ χρειάζεται νά πολεμήσουν, γιατί «ὁ Θεός θά σώσει τήν Πόλη». Καί, ὅταν οἱ Τούρκοι εἶχαν πιά μπεῖ στους δρόμους τῆς Βασιλεύουσας, αὐτοί ἐξακολουθοῦσαν νά πιστεύουν ὅτι θά τρέξουν νά κλειστοῦν στήν Ἁγία Σοφία καί θά σωθοῦν, γιατί, ἔλεγαν, οἱ παλιές προφητεῖες εἶχαν περιγράψει ὅτι οἱ ἐχθροί θά μποῦν μέσα στήν Πόλη, ἀλλά ὅταν θά φτάσουν στόν Κίονα τοῦ Σταυροῦ –στόν Κίονα δηλαδή ὅπου κάποτε ἦταν τό ἄγαλμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀλλά γκρεμίστηκε ἀπό ἓνα σεισμό– τότε ὁ Θεός θά στείλῃ ἄγγελο πού θά κρατοῦσε πύρινη ρομφαία καί θά τήν ἔδινε σ' ἓναν ἄνδρα ἄσημο πού θά στεκόταν ἐκεῖ δίπλα στόν Κίονα καί θά τοῦ ἔλεγε: πάρε αὐτή τή ρομφαία καί πάρε ἐκδίκηση γιά τό λαό τοῦ Κυρίου. Καί τότε οἱ Τούρκοι θά ὀπισθοχωροῦσαν καί οἱ Ῥωμαῖοι θά τούς ἔδιωχναν «ἄχρι τῶν ὁρίων τῆς Περσίας ἐν τόπῳ καλουμένῳ Μονοδενδρίῳ». Γι' αὐτό οἱ «πιστοί» καί «εὐσεβεῖς» χριστιανοί δέν ἔκαναν τίποτε καί συμβούλευαν καί τούς ἄλλους νά μήν κάνουν τίποτε, γιατί οἱ προφητεῖες τά εἶχαν λύσει ὅλα τά θέματα. Γιατί, ὅπως γράφει ὁ Μιχαήλ Δούκας πού τά εἶδε καί τά ἔζησε ὅλα ἀπό κοντά, «αὕτη ἦν τῶν Ῥωμαίων ἡ σκέψις, ἦν καί πρό χρόνων πολλῶν ἦσαν μελετῶντες, τό νῦν πραχθέν ὅτι: “εἰ καταλείψομεν τόν Κίονα τοῦ Σταυροῦ ἐξόπισθεν ἡμῶν φευξόμεθα τῆς μελλούσης ὀργῆς.”»

Ἔτσι, ὅταν ὁ τελευταῖος αὐτοκράτορας στεκόταν πάνω στήν τείχη τῆς

Πόλης του, εκείνη τήν Κυριακή των Ἀγίων Πάντων πού ὁ Μάϊος μετροῦσε εἴκοσι καί ἑπτὰ ἡμέρες, εἶχε νά ἀντιμετωπίσει δύο εἶδη ἐχθρῶν: τούς ἐχθρούς στά νῶτα του (αὐτούς πού βρίσκονταν μέσα στήν Πόλη καί ἦσαν ἐχθροί του εἴτε ἀπό προσωπικό συμφέρον, εἴτε ἀπό προσωπική ἐμπάθεια, εἴτε ἀπό προσωπική βλακεία) καί τούς ἐχθρούς μπροστά του. Μπροστά του εἶχε τόν Μωάμεθ, τό νεαρό βάρβαρο βασιλιά πού ἦταν ἀποφασισμένος νά ἀφήσει δοξασμένο τό ὄνομα τοῦ Πορθητῆ στήν ἱστορία τοῦ λαοῦ του. Πολεμοῦσε ὁ ἴδιος, ἀκούραστα, χωρίς νά κατέβει ἀπ' τό ἄλογό του γιά τρεῖς μέρες, στό σημεῖο πού τά τείχη εἶχαν γκρεμιστεῖ, μαζί μέ δέκα χιλιάδες ἵπποτες διαλεγμένους ἀπ' τόν ἴδιο προσωπικά γιά τή δύναμή τους, πού μάχονταν σάν λιοντάρια. Πίσω τους, δεξιά κι ἀριστερά, ἀπ' τή μία ἄκρη μέχρι τήν ἄλλη, ἀπλώνονταν διακόσιες χιλιάδες ἱππεῖς, ἐκτός ἀπό τά πλοῖα πού εἶχαν ζώσει ὅλη τή θαλάσσια γραμμή.

Κι ἐκεῖνος εἶχε τόν ἑαυτό του, μαζί μέ τόν Ἰωάννη Ἰουστινιάνη –τόν Ἰταλό κοντοτιέρο πού ἦρθε νά πεθάνει στά τείχη τῆς Πόλης– καί τρεῖς χιλιάδες καβαλλάρηδες παρατεταγμένους στά γκρεμισμένα τείχη, ἀπέναντι ἀπ' τόν Μωάμεθ καί τίς δέκα χιλιάδες ἐκλεκτούς του. Ἄλλοι πεντακόσιοι, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Μέγα Δούκα Λουκᾶ Νοταρᾶ εἶχαν παραταχθεῖ στή Βασιλική Πύλη, κι ἄλλοι πεντακόσιοι τζαγρατόροι* καί τοξότες εἶχαν παραταχθεῖ ἀνάμεσά σέ δυό ἄλλες πύλες. Ἐπειδή δέν ἔφταναν οὔτε νά καλύψουν τό μῆκος τῶν τειχῶν, ἔπρεπε οἱ τζαγρατόροι καί οἱ τοξότες νά διατρέχουν ἕνας–ἕνας τήν ἀπόσταση ἀνάμεσα στίς δυό πύλες –τήν Ὠραία καί τή Χρυσή– ὥστε νά μή μείνει κανένα σημεῖο τῶν τειχῶν ἀνυπεράσπιστο!

Ἀπό τήν Κυριακή το ἀπόγευμα μέχρι τό ξημέρωμα τῆς Τρίτης κανεῖς τους δέν ἔκλεισε τά μάτια του. Τά ἔκλεισαν –οἱ περισσότεροι– ὀριστικά, μία καί καλή. Γιά νά μπορούμε ἐμεῖς νά κοιμόμαστε ἀμέριμνοι, χωρίς νά ἔχουμε μάθει τίποτα ἀπό τή δική τους ζωή καί τό δικό τους θάνατο!

Νινέττα Βολουδάκη

* **Τζαγρατόροι:** οἱ τοξότες πού χειρίζονταν τίς τζάγρες, δηλ. τά διπλά, βαρεῖα τόξα.

Σημ.: Ἡ **N. B.** δέχεται παρατηρήσεις καί σχόλια στό ninetta1.blogspot.com

Τῆς τρυφερότητας ἡ αἴσθησις...

(Στοχασμοὶ στὴν ποίησι τοῦ Π. Β. Πάσχου)

Προσημείωμα

Θεωρώντας τὶς ποιητικὲς συλλογὲς τοῦ Π. Β. Πάσχου διδακτικὲς καὶ πολύτιμες, ἐπειδὴ ἀποτελοῦν καὶ εἶναι μεταλλεῖα, τὰ ὁποῖα προσφέρουν βαρύντιμο ὕλικὸ γιὰ ἐπεξεργασία, κατανοῶ, πὼς εἶναι χρήσιμο νὰ προτείνω τὴν ἐν καιρῷ εὐθέτῳ σύναξιν ὅλων τῶν συλλογῶν σὲ δύο τόμους, ὥστε νὰ εἶναι πιὸ προσίτοι στὸν ἀναγνώστη.

Αὐτὸς ποὺ σημειώνει αὐτὲς τὶς γραμμὲς, ἀπὸ καιρὸ προσπαθεῖ νὰ καταρτίσει ἓνα ἀνθολόγιον στίχων τοῦ Π. Β. Πάσχου, ποὺ καὶ τὴν ψυχὴ ἀγγίζουν, ἀλλὰ καὶ νουθετοῦν, ψυχαγωγοῦν (ἢ λ. γράφεται μὲ τὴν ἀρχικὴ τῆς, τὴν οὐσιαστικὴ σημασίαν), διδάσκουν καὶ καθοδηγοῦν.

Ἦδη σὲ μιὰ πρώτη προσπάθεια παρουσιάστηκε τὸ δοκίμιον «ὑπομονῆς θητεία», βασισμένον στὸ στίχον «αὔριο πρέπει νὰ δανειστεῖς ἀπ' τὸν Ἰῶβ ἓνα μικρὸ ποσὸν ὑπομονῆς»...

Ἡ προσπάθεια, καθὼς φαίνεται παρακάτω, συνεχίζεται.

Τῆς τρυφερότητας οἱ δρόμοι

Σὲ ὥρα ἀνοιξιάτικη, πρωϊνὴ ὥρα, μὲ τὸ πρῶτον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ καταυγάζει τὸ Ναὸν, ἀναγνώστηκε τὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθλώσεως. Κι ὕστερα, σύμφωνα μὲ τὰ Τυπικά, μὲ τὸ λευκὸ σεντόνι στὰ χέρια βάδισες σιωπηλὸς καὶ μὲ τὴ συγκίνηση νὰ πάλλει τὴν ψυχὴν, ἴσαμε τὸ Σταυρὸν Τοῦ, ποὺ ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ δέσποζε στὸ κέντρο τοῦ Ναοῦ. Ἀφοῦ θυμίσεις κι ἔκαμες τὶς καθιερωμένες μετάνοιες, ὡς ἄλλος Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, Τὸν ἀντίκρυες γιὰ στερνὴν φορὰ πάνω στὸ Σταυρὸν, σιωπηλὸν, ὑπομονετικόν, μὲ τὰ κλειστὰ Τοῦ μάτια νὰ κρατοῦν μέσα τοὺς ὅλην τὴν ὁμορφίαν τοῦ κόσμου, ὕστερα ἀποκαθήλωσες τὸ Σῶμα Τοῦ ἀπὸ τὸ Σταυρόν. Ἀγγίξεις, δηλαδὴ, τρυφερὰ τὸ Σῶμα Τοῦ, τὸ τύλιξες στὸ Σινδόνι, κι ὕστερα τῶφες στὸ Ἱερὸν, ἀποθέτοντάς το στὴν Ἱερὰ Πρόθεσιν...

Στὸ ναὸ ἀπλωνόταν σιωπὴ καὶ κατάνυξις-ἔστω γιὰ λίγα λεπτὰ μονάχα... Γιὰ νὰ σεργιανίσει ὕστερα μαζὶ τῆς ὁ στοχασμὸς καὶ ν' ἀναδυθεῖ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς, μαζὶ μὲ τὴν ἄφατη συγκίνηση καὶ τὸ θάμπωμα τῶν ματιῶν ἓνας στίχος: στίχος παρακλητικὸς καὶ ἰσάξιός αὐτῆς τῆς ἱερῆς στιγμῆς.

«Περπατᾷς πάνω στὶς φλέβες μου ἀπ' ὅλους
τοὺς δρόμους τῆς τρυφερότητας, Κύριε...» *

Ἀλήθεια, στοχάστηκες τὶ βάθος ἔχουν αὐτὲς οἱ στιγμὲς;
Ἀναρωτήθηκες τὸ τί ἔπραξες, ἐσὺ ὁ ἀπλὸς παπᾶς, ἐπαναλαμβάνοντας
μιὰ σκηνὴ πού ἔγινε πρὶν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια; Γιατὶ αὐτὲς οἱ
κορυφαῖες στιγμὲς εἶναι πού ὑφαίνουν τὰ ἱερώτερα βιώματα, ἐκεῖνα
δηλαδή πού ὑψώνουν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀναπαύουν. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ
νοιώθεις, ἔστω γιὰ λίγες μόνο στιγμὲς, τὸ σταθερὸ βηματισμὸ Του μέσα
σου, τὴν τρυφερὴ ματιὰ Του νὰ παραμυθεῖ τὴ φρυγμένη ψυχὴ καὶ τὴν
ἀγάπη Του νὰ γίνεται ἐλπίδα γιὰ τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς σου.

Τὸ Σῶμα Του θαρρεῖς πὼς εἶναι ἀκόμα ζεστό, εὐκίνητο, ὥσάν τοῦ
μικροῦ παιδιοῦ πού κοιμᾶται... Γι' αὐτὸ κι ἐσὺ μὲ ἀπαλότητα καὶ στοργή
τὸ κρατᾷς στὰ χέρια σου, ἀναταποδίδοντας τὴν τρυφερότητα πού σοῦ
χάρισε ἄπειρες φορές.

Ὑπάρχουν στὴν ἱερατικὴ μας διαδρομὴ κάποιες συγκλονιστικὲς
στιγμὲς, τίς ὁποῖες μᾶς παρέχει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἂν
δὲ συνεχίζουμε νὰ παραμένουμε ἀδιάφοροι ἢ ἀναίσθητοι, ὅτι μᾶς
ἐπισκέπτεται. Μὲ μόνη διαφορὰ, ἂν ἀποδεχόμαστε αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη καὶ
δὲ βιαζόμαστε νὰ Τὸν ἀποπέμψουμε, ὅπως τόσες καὶ τόσες φορές....

Σκόπελος

Μ. Παρασκευὴ 2006

π. Κων. Ν. Καλλιανός

* Ὁ στίχος αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Ἐγκλειστος βίος»,
Ἐκδόσεις τῶν Φίλων, Ἀθήνα 1973, σελ. 110.

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Μία από τις πρώτες επιθυμίες και ανάγκες που πρέπει να αισθάνεται ἕκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας ὁ Χριστιανός εἶναι ἡ μελέτη τῶν Θείων Γραφῶν. Δηλαδή τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἶναι τὰ μοναδικὰ Βιβλία, τὰ ὁποῖα λύνουν κάθε ἀπορία σέ ὅποιοδήποτε ζήτημα.

Διαβάζοντας κανείς τήν Ἁγία Γραφή καταλαβαίνει τόν πλοῦτο τῆς ἀλήθειας καὶ τήν μοναδικότητα τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ. Καταλαβαίνει ὅτι δέν εἶναι ἓνα συνοθύλευμα ἀπό φιλοσοφίες, φυσιολατρικές παρατηρήσεις, θεοσοφικές ἐπιστῆμες ἢ ἀρχές κοινωνικῶν συστημάτων, πού ὅλα μαζί συνθέτουν κάποιες θεωρίες, οἱ ὁποῖες θά μᾶς κάνουν πιο ἐξυπνους, ἢ πιο εὐγενικούς, ἢ πιο καλούς. Εἶναι κάτι πολύ πιο οὐσιώδες. Εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς πού μᾶς ἔδειξε καὶ μᾶς δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, γιά νά κατακτήσουμε τήν σωτηρία μας καὶ νά γίνουμε συγκληρονόμοι Του στή Οὐράνια Βασιλεία!

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς ὑποδεικνύει νά μὴν ἐρευνοῦμε τίς Ἁγίες Γραφές μέ προσκόλληση στό γράμμα τους ἀλλά νά ἐρευνοῦμε τό πνεῦμα τό ὁποῖο περικλείεται στά γράμματα καὶ στίς διατυπώσεις. Μᾶς λέει, ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή μαρτυρεῖ, δηλαδή ὁμιλεῖ γι' Αὐτόν: «Ἐρευνᾶτε τάς Γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περί ἐμοῦ· καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρός με ἵνα ζωὴν ἔχητε».

Καί, βεβαίως, ἐδῶ δημιουργεῖται ἓνα ἐρώτημα: ποιές Γραφές ὁμιλοῦν γιά τόν Χριστό; Τήν ἐποχή πού ὁ Χριστός εἶπε αὐτή τή φράση, ἡ Καινή Διαθήκη δέν ἔχει ἀκόμα γραφεῖ, δέν ὑπῆρχε. Πολύ ἀπλᾶ, ὁ Κύριος μέ τὰ λόγια του αὐτά ἐννοεῖ τήν Παλαιά Διαθήκη. Καὶ τό ἀποδεικνύει περίτρανα ὁ ἴδιος μέ τὰ ὅσα Ἐκεῖνος εἶπε καὶ ἔπραξε.

Τόν ἀκοῦμε, μέσα στήν ἔρημο καὶ μετά ἀπό τή σαρανταήμερο νηστεία Του, νά ἀντικρούει τούς πειρασμούς τοῦ διαβόλου μέ φράσεις καὶ ἐντολές τῆς Π.Δ.

Σέ ἄλλο σημεῖο, τόν ἀκοῦμε νά λέει «μή νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλύσαι τόν Νόμον, ἢ τούς Προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλύσαι ἀλλά πληρῶσαι». Ὁ Νόμος, οἱ Προφῆτες καὶ οἱ Ψαλμοί εἶναι τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Δηλαδή εἶναι σά νά μᾶς λέει πώς δέν ἦρθα νά καταλύσω, νά ἀπαξιώσω καὶ νά βάλω στήν ἄκρη τήν Π.Δ. Ἦλθα νά τήν ἐπαληθεύσω καὶ νά συμπληρώσω

ὅ,τι παρανόησε ἢ ἄλλαξε ἀπό τούς Θείους Νόμους τό ἀνθρωποπαθές χέρι κάποιων νομοδιδασκάλων (Φαρισαίων).

Ἄλλοῦ πάλι, Τόν ἀκοῦμε νά λέει ὅτι ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ μπορεῖ νά παρέλθουν, ἀπό τίς Γραφές ὅμως οὔτε ἓνα γιώτα δέν θά ἀλλάξει. Διότι, πολύ ἀπλᾶ, οἱ Γραφές εἶναι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ἀλήθεια δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει. Ἐάν ἀλλάξει σημαίνει ὅτι αὐτό πού πιστεύαμε ὡς ἀλήθεια δέν ἦταν ἀλήθεια.

Ὅταν αὐτό λοιπόν, τό λέει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, καταλαβαίνουμε ὅτι τό Ἱερό αὐτό Βιβλίο μόνο παραμῦθι ἢ μυθολογία τῶν Ἑβραίων (ὅπως διαδίδουν κάποιοι ἐπιτήδριοι) δέν εἶναι. Καί πολύ περισσότερο δέ, ὅτι δέν εἶναι βλάσφημο καί αἰσχρό (ὅπως ἔλεγε μία καθηγήτρια Πανεπιστημίου!!! σέ τηλεοπτικές ἐκπομπές) βιβλίο.

Ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πού εἶπε «Ἐγώ εἰμί τό Φῶς καί ἡ Ἀλήθεια» προτρέπει στήν μελέτη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εἶναι δυνατόν νά προτρέπει σέ ἓνα ψέμα ἢ σέ μία μυθοπλασία; Εἶναι δυνατόν τό Φῶς νά σοῦ δείχνει τό σκότος τῆς αἰσχύρης καί ἡ Ἀλήθεια τήν δίνη τῆς πλάνης; Τί Θεός θά ἦταν τότε; Πῶς λοιπόν, μποροῦν νά λένε οἱ νέοι διανοούμενοι τῆς φτωχῆς μας σύγχρονης Ἑλλάδας αὐτά τά πράγματα; Μᾶλλον ἔχει σκοτιστεῖ τόσο τό μυαλό τους, πού βλέπουν τό Φῶς γιά σκότος καί τό σκότος γιά φῶς. Καί τό μέγα δυστύχημα; Λόγω τοῦ ὅτι ὅλοι αὐτοί κατέχουν τό ἀξίωμα τοῦ γονέα, τοῦ δασκάλου, καί τοῦ καθηγητῆ, ὁδηγοῦν στήν ἴδια πλάνη ὁλόκληρη τή νεολαία μας!

Ἀκοῦμε συχνά τελευταῖα, ἀπό στόματα Χριστιανῶν νέων, τόν φοβερό λόγο «Τί δουλειά ἔχουμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες μέ τήν μυθολογία τῶν Ἑβραίων; Ἐμεῖς ἔχουμε δικιά μας καί μάλιστα ἀνώτερη»!!! «Στήν Ἐκκλησία πηγαίνω καί πιστεύω στόν Χριστό, ὅμως τήν Π.Δ. δέν τή δέχομαι»!!!

Ἀλήθεια, πῶς μπορεῖς νά πιστεύεις τόν Χριστό καί ταυτόχρονα νά Τόν λές ψεύτη; Πῶς γίνεται νά Κοινωνεῖς Αὐτόν πού θεωρεῖς ἀληθινό Θεό καί τήν ἴδια στιγμή νά διαλαλεῖς καί νά προτρέπεις τούς ἄλλους νά μήν κάνουν αὐτά πού Ἐκεῖνος εἶπε γιά νά σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος;

Πόσο ὑποκριτές καί βλάσφημοι ἔχουμε γίνει! Πόσο εὐπιστοι καί ἀπαίδευτοι, ὥστε εὐκόλα νά λέμε κουβέντες βαριές κι ἀνόητες, χωρίς νά καταλαβαίνουμε τό κακό πού κάνουμε καί σέ ἐμᾶς ἀλλά καί στούς ἄλλους;

Ἀπό διακεκριμένους ἐπιστήμονες θεολόγους (καθ. πρ. Γεώργιο Μεταλληνό, καθ. Νίκ. Μπρατσιώτη, ἀείμνηστο καθ. πρ. Ἰ. Ρωμανίδη κ.ἄ.) ἀκοῦμε διαρκῶς νά λένε πῶς δέν ὑπάρχει μῦθος στήν Π.Δ. Μαθαίνουμε ὅτι Γερμανοί μελετητές (οἱ ὅποιοι θεωροῦνται ἐκ τῶν ἀυστηρότερων μελετητῶν) τῶν Ἑβραϊκῶν κειμένων, γράφουν καί διαβεβαιώνουν ὅτι στήν Π.Δ. δέν ὑπάρχει μυθοπλασία. Καί ἀκόμα ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι ἦταν κατά τῶν μύθων καί

καταδίκάζαν τίς μυθοπλασίες, ἀφοῦ ὁ νόμος τους δέν τό επέτρεπε.

Στό Ἰω. κεφ. 5 στ. 39, ἀκοῦμε πάλι τόν ἴδιο τόν Κύριο νά λέει γιά τίς Γραφές: «...καί ἐκεῖναι εἰσίν αἱ μαρτυροῦσαι περί ἐμοῦ». Δηλαδή, ὄχι μόνο μᾶς προτρέπει νά ἐρευνοῦμε τήν Παλαιά Διαθήκη, ἀλλά μᾶς πληροφορεῖ καί γιά κάτι ἄλλο. Ὅτι ἡ Π.Δ. μαρτυρεῖ καί μιλάει γιά Ἐκεῖνον. Ὅτι ἡ Παλαιά εἶναι ὁ Πρόδρομος τῆς Καινῆς! Καί ὅπως λένε οἱ Πατέρες, χωρίς Παλαιά δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει Καινή.

Ἔτσι λοιπόν, διερωτῶμαι πῶς γίνεται ἄραγε, ἓνας λαός νά ... φτιάχνει τήν ἱστορία του (ἱστορία τῶν Ἑβραίων, ὅπως λένε μερικοί τήν Π.Δ.) καί μέσα στά “μαγειρέματά” του νά φορτώνει διαρκῶς στούς προγόνους του ἁμαρτίες, ἀνήθικες πράξεις καί βλασφημίες ἀπέναντι στόν Δημιουργό του καί νά βάζει συνεχῶς νά ἔρχονται Προφῆτες καί Κριτές γιά νά τούςβάλουν μυαλό; Πῶς δικαιολογεῖται ὁ Θεός πού...ἐπλασαν(!), νά τόν βάζουν συχνά–πυκνά νά κατακεραυνώνει τούς προγόνους τους; Μᾶλλον θά πρέπει νά ἦταν ἀνόητοι!

Ἀκόμα δέ, πῶς ἐξηγεῖται αὕτη ἡ τέλεια νοηματική καί πνευματική συνέχεια ὅλων αὐτῶν τῶν πολλῶν βιβλίων τῆς Π.Δ., τή στιγμή πού γράφτηκαν μέ ἀπόσταση δεκάδων ἐτῶν μεταξύ τους, ἀπό διάφορους καί «τυχαίους» συγγραφεῖς καί σέ διάφορα μέρη;

Πῶς γίνεται ἄραγε νά φτιάχνει ἓνας λαός «ιερά» βιβλία (μυθολογία τῶν Ἑβραίων ὅπως λένε πάλι κάποιοι) καί ὅλη αὕτη ἡ φτιαχτή θεολογία μέ τίς πολλές δεκάδες ψεύτικες μαντεύσεις καί διαδόσεις, νά ἔρχεται ἡ στιγμή πού ὅλες αὐτές νά ἐπαληθεύονται ἕως κεραίας, τήν συγκεκριμένη στιγμή, στά συγκεκριμένα πρόσωπα καί στούς συγκεκριμένους τόπους;

Καί, τέλος, πῶς γίνεται ἄραγε ὅλη αὕτη ἡ “φτιαχτή” ἱστορία, ἡ ὁποία τρανῶς ἀπεδείχθη ὡς ἡ **ἀποκάλυψη τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ**, νά φεύγει ἀπό τά χέρια τῶν δημιουργῶν της καί νά περνάει στά χέρια ἄλλων λαῶν καί μάλιστα ἐχθρῶν τους, στιγματίζοντας αἰωνίως πλέον τούς ἴδιους, ὡς λαό τῆς ἀνομίας;

Ἐάν ὅλα αὐτά ἦταν ἀνθρώπινα “μαγειρέματα”, θά ἄφηνε ὁ ἱστορικός “μάγισσας” τόν λαό του ἀπ’ ἔξω καί μάλιστα σφραγίζοντάς τον μέ ὀνειδισμούς καί ἁμαρτίες;

Καί ἀναρωτιέμαι, ὅλα αὐτά δέν τά σκέφτονται αὐτοί πού λένε περί μυθολογίας τῶν Ἑβραίων καί ἄλλες τέτοιες ἀνοησίες; Χλευάζουν τή λέξη «περιούσιος», (ἀφοῦ ἀποδίδεται στόν Ἰσραήλ) καί δέν καταλαβαίνουν οἱ φτωχοί ὅτι μέσα στούς περιούσιους εἶναι πλέον καί οἱ ἴδιοι. Δέν καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Ἰσραήλ (δηλ. ἰσχυρός, δυνατός) δέν εἶναι πλέον οἱ Ἰσραηλῖτες ἀλλά ὅλοι οἱ Χριστιανοί Ὁρθόδοξοι πού ἔχουν μέσα τους τόν Ἀληθινό Θεό ὁ Ὅποιος ἀπεκαλύφθη μέσω τῶν Γραφῶν πού αὐτοί κοροϊδεύουν!

Γιά τό πόση ἀλήθεια μπορούμε νά βροῦμε στήν Π.Δ., καί πῶς ἡ Παλαιά στηρίζει καί ἐπεξηγεῖ τήν Καινή, θά ἀναφέρω ἐδῶ τό ἐξῆς παράξενο, ἀλλά συνάμα ἀσύλληπτο κι ὑπέροχο: Κάποτε διερωτόμουν πῶς μπορεῖ ἡ Ταφή τοῦ Κυρίου νά εἶναι τριήμερος, ἀφοῦ ἡ Σταύρωση καί ὁ Θάνατός Του ἔλαβαν χώρα τήν Μ.Παρασκευή καί ἡ Ἀνάστασή Του ξημερώματα Κυριακῆς; Ἔστω ὅτι ὑπολογίζουμε τήν Μ. Παρασκευή γιά μία ἡμέρα, καί ἄλλη μία τό Μ. Σάββατο. Τά ξημερώματα τῆς Κυριακῆς, ὅμως, ὁ Χριστός ἔχει ἤδη ἀναστηθεῖ. Ὅπως καί νά τά μετροῦσα, τρεῖς ἡμέρες δέν ἔβγαιναν. Ἀκόμα καί τό ὅτι ἡ ἡμέρα, ἐκείνη τήν ἐποχή ὑποτίθεται ὅτι ὑπολογίζονταν ἀπό τίς 18:00 τῆς προηγούμενης, καί πάλι δέν μπορούσε ἡ Μ. Παρασκευή νά νοηθεῖ σάν δύο ἡμέρες, ἀφοῦ ἡ ὥρα μετροῦσε ἀπό τήν ἕκτη πρωϊνή της. Πῶς γίνεται λοιπόν νά εἶναι τρεῖς οἱ ἡμέρες;

Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στό πρῶτο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως στήν Παλαιά Διαθήκη, στήν ὁποία μέ παρέπεμψε ὁ πνευματικός μου. Τί διαβάζουμε στήν ἀρχή τοῦ κεφαλαίου; Ὅτι σκότος ὑπῆρχε παντοῦ καί τό πρῶτο πού δημιούργησε ὁ Θεός ἦταν τό φῶς, καί ὁ στίχος 5 λέει τό ἐξῆς: «καί ἐκάλεσεν ὁ Θεός τό φῶς ἡμέρα καί τό σκότος ἐκάλεσε νύκτα, καί ἐγένετο ἑσπέρα (νύχτα, σκότος) καί ἐγένετο πρωί (φῶς), ἡμέρα μία». Δηλαδή ἡ ἐναλλαγή τοῦ σκότους μέ τό φῶς, θεωρεῖται ἡ πρώτη ἡμέρα. Καί εἶναι λογικό ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἥλιος ἀκόμα.

Καί ἐρχόμαστε στήν Καινή Διαθήκη. Τί μᾶς λένε τά Εὐαγγέλια; Ὅτι «Γενομένης δέ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης». Ὅχι ἔκλειψε ἥλιος πού λένε κάποιοι, διότι ἐάν ἦταν ἔτσι κάπου ἄλλου θά ἦταν μέρα. Ὅχι! Ὁ ἥλιος ἔσβησε καί σκοτάδι ἀπλώθηκε σέ ὅλη τή γῆ. Καί αὐτό ἔρχεται νά μᾶς τό ἐπιβεβαιώσει ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, «σήμερον ἡ Θεός ἀποθνήσκει ἡ τό πᾶν ἀπώλεται» τόν ὁποῖο λόγο εἶπε ὅταν εἶδε τό πυκνό καί ἀπόλυτο σκοτάδι πού ξαφνικά ἔπεσε στήν Ἀθήνα τήν ὥρα ἐκείνη. Σκοτάδι λοιπόν ἐγινε σέ ὅλη τή γῆ καί τήν ἑνατη ὥρα τό φῶς ἐπανῆλθε. ἔχουμε λοιπόν, μία ἐναλλαγή σκοταδιοῦ καί φωτός, ὅπως ἀκριβῶς κατὰ τήν πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Νά ἡ ἡμέρα πού ἔλειπε! Νά λοιπόν πῶς ἐξηγεῖται αὐτό τό «τριήμερος». Ὅπως ἀκριβῶς ξεκινᾷ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας ἔτσι ἀκριβῶς ξεκινᾷ καί ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς Καινῆς δημιουργίας, μέ μία ἡμέρα ὑπερφυσική, πού δέν μπορεῖ νά χωρέσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Ἀρχή τῆς κτίσης τότε, καινή ἀρχή τῆς καινῆς κτίσης τώρα.

Ποῦ εἶναι τό κέντρο σου Ἄδης; Ποῦ μποροῦν νά σταθοῦν τά ψέματά σου μισόκαλε; Ποιόν μπορεῖς νά πείσεις πλέον παλαιέ κόσμε τοῦ διαβόλου; Δέν ἔχεις ἐπάνω μας κανένα δικαίωμα ἐάν δέν στό δώσουμε ἐμεῖς. Δέν ἔχουμε

τίποτε νά φοβηθοῦμε, ἐάν ἔχουμε στίς καρδιές μας τίς Γραφές, τήν Ἀλήθεια, τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἄς προσέξουμε λοιπόν καλά, πρῶτα οἱ γονεῖς καί μετά οἱ δάσκαλοι. Ἄς προσέξουμε καλά τί κουβέντες ξεστομίζουμε, τί συμβουλές δίνουμε καί τί δρόμους προτρέπουμε τά παιδιά μας νά πάρουν. Ἀκοῦμε κάτι πού μᾶς φαίνεται, τήν στιγμή ἐκείνη, σωστό; Ἄς τό κουβεντιάσουμε πρῶτα μέ κάποιον γνώστη τοῦ θέματος. Ἄς ρωτήσουμε ἕναν καλό Ἱερέα. Ἄς ἀνοιξοῦμε τά Ἱερά Βιβλία νά δοῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πρῶτα, τί λένε, πῶς τό λένε καί γιατί τό λένε. Ἄς διαμορφώσουμε πρῶτα ἐμεῖς δική μας ἄποψη τεκμηριωμένη, χωρίς κενά καί προχειρότητες. Καί ὅταν καταλήξουμε πιά καί διαμορφώσουμε ἄποψη καί δοῦμε ὅτι τό ζήτημα αὐτό εἶναι καίριο γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, τότε τό λέμε καί στό παιδί μας ἢ στόν φίλο μας. Καί βέβαια πάντα μέ φόβο Θεοῦ στήν ψυχή μας, διότι τά θεολογικά θέματα εἶναι λεπτά, μέ ἀποτέλεσμα εὐκολα νά γκρεμίζεις ἀλλά μέ αἶμα νά χτίζεις!

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Ἱερατική καί πολιτική ἐξουσία

Πόθος θυσιαστικῆς ἀγάπης

Τέτοια Θυσιαστική ἀγάπη φανερώνουν τά λόγια τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου: “ὅς ἂν θέλῃ γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος. Καί γάρ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι, καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν”. (Μαρκ. 10, 43-45). Στό ἴδιο Εὐαγγελικό κείμενο ὁ Κύριος ἀναφέρεται στούς ἄρχοντες, στούς ἐν ἐξουσία ὑπερέχοντες, οἱ ὅποιοι “κατεξουσιάζουν” καί “κατακυριεύουν” τά ἔθνη. Ἐκεῖ θέλει νά τονίσει ὁ Θεάνθρωπος ὅτι τό μεγαλεῖον τοῦ ἡγέτη, ἐκκλησιαστικοῦ ἢ πολιτικοῦ, δέν συνίσταται στήν δύναμη καί ἐξουσίαν πού διαθέτει, ἀλλά στήν χρησιμοποίησιν τοῦ ἀξιώματός του πρὸς διακονίαν τῶν πιστῶν, τῶν ὑπηκόων του. Ὁ σατανικός πειρασμός τῆς δυνάμεως εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνος καί δύναται νά ὀδηγήσῃ μόνον στήν αὐτοϊκανοποίησιν τοῦ ἡγέτη καί ὄχι στήν ταπεινή ἐκπλήρωσιν τῆς διακονίας του. Εἶναι ἡ πολιτική γι’ αὐτό ποιμαντική, δηλαδή βαθύ ἐνδιαφέρον γιά τήν προκοπή τῶν πιστῶν, τῶν ὑπηκόων. Σήμερα ὅμως ἡ πολιτική κατάντησε νά θέλει μίζες, κατοχή πολλῶν ἀκινήτων,

καταθέσεις σέ Τράπεζες, βαρειά αυτοκίνητα, ρεμουλκς καί άλλα ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμός. Γι' αὐτό, ἐνῶ ὁ πραγματικός ἡγέτης ἀποβλέπει στήν προκοπή τοῦ λαοῦ, ὁ ξεζουμισμένος πολιτικάντης βλέπει μόνον τίς ἐπόμενες ἐκλογές(!) Μέσα στήν Ὁρθόδοξη Παράδοσή μας ἔχουμε ΗΓΕΤΕΣ ἀξίους κατά πάντα, ἡγέτες πού ἀγαποῦσαν τό λαό τους. Ἐνας τέτοιος ἡγέτης ὑπῆρξε καί ὁ ἅγιος Αὐτοκράτορας τῆς Νικαίας, ὁ Ἰωάννης Βατάτζης. Ζοῦσε καί ἔλυωνε γιά τό λαό του! Ποῦ σήμερα τέτοια πρότυπα. Σήμερα οἱ ἡγέτες, οἱ πολιτικοί ἄρχοντες "ἀρμέγουν" τοὺς λαοὺς τους!...

Ἐνας ἄλλος ἡγέτης ἦταν ὁ Γιάννης ὁ Μακρυγιάννης. Αὐτός ἀγαποῦσε πολύ βαθειά τήν Πατρίδα του καί τοὺς ἀνθρώπους της, καί ἐσέβετο βαθύτατα τήν θρησκεία του. Πολλά κείμενα ἀπό τά "Ἀπομνημονεύματά" του θά ἔπρεπε νά ἔχουν περάσει σέ σχολικά βιβλία. Ὁ Μακρυγιάννης ὑπῆρξε μιά ἀπό τίς ἀγνότερες καί ἡρωϊκότερες μορφές τοῦ θαύματος του '21! Μιά ἀκέραιη καί ἀνιδιοτελὴς προσωπικότητα, ἡ ὁποία ζοῦσε γιά τήν προκοπή τῶν Ἑλλήνων!

Στά χνάρια του πορεύεται καί ὁ ἄλλος Ἕλληνας ὁ Νικηταράς ὁ Τουρκοφάγος. Πέθανε ἀμπτωχος, ὁ πλούσιος σέ ἀρετές Νικηταράς! Πιά νά ζήσει τά παιδιά του καί τήν ἄρρωστη γυναίκα του, ἡ ὁποία περίμενε ἀπό τόν τυφλό σύζυγό της νερό καί ψωμί. Τό "κράτος" τοῦ εἶχε δώσει ἄδεια ἐπαιτίας μόνον τήν ἡμέρα Παρασκευή. Τό σημεῖον πού ὀριζε τό ἔγγραφο τῆς ἐπαιτίας ἦταν ἐκεῖ πού εἶναι σήμερα ὁ Ἱ. Ναός τῆς Εὐαγγελιστρίας στόν Πειραιᾶ. Ἡ περιπέτειά του ἦλθε στά αὐτιά τοῦ πρέσβευς τῆς Μεγ. Βρετανίας. Πῆγε λοιπόν νά τόν ἰδεῖ στό "πόστο" του. Μόλις ὅμως ὁ Νικηταράς τόν ἀντελήφθη, μάζεψε τό χέρι του. "Τί κάνετε, στρατηγέ;" τόν ρώτησε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ πρέσβευς. "Ἀπολαμβάνω ἐλεύθερη Πατρίδα", ἀπάντησε ὁ Νικηταράς. "Μά ἐδῶ τήν ἀπολαμβάνετε καθισμένος στόν δρόμο" ἐπέμεινε ὁ ξένος. "Ἡ πατρίδα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νικηταράς, μοῦ ἔχει χορηγήσει σύνταξη, γιά νά ζῶ καλά, ἀλλά ἔρχομαι ἐδῶ, γιά νά παίρνω μιά ἰδέα πῶς περνάει ὁ κόσμος" ἀντέτεινε ὁ ὑπερήφανος Νικήτας. Ὁ ξένος κατάλαβε καί φεύγοντας διακριτικά ἄφησε νά τοῦ πέσει ἓνα πουγκί μέ χρυσές λίρες. Ὁ Νικηταράς ἄκουσε τόν ἦχο, ἔπιασε τό πουγκί καί τοῦ φώναξε: "Σοῦ ἔπεσε τό πουγκί σου. Πάρτο μὴν τό βρεῖ κανένας καί τό χάσεις"!!! Προτίμησε νά πεθάνει φτωχός μά ὑπερήφανος ὁ ἥρωας ὀπλαρχηγός, παρά ταπεινωμένος ἀπό τόν οἶκτο τῶν Μεγ. Δυνάμεων, αὐτῶν τῶν προπυργίων τῆς ἀδικίας. Κάθε σύγκριση μέ τήν σημερινή κατάσταση ἀποβαίνει καταλυτική...

Ὑπάρχει καί ἓνας ἄλλος ἡγέτης πού ἐφλέγετο ἀπό πόθον θυσιαστικῆς ἀγάπης. Εἶναι ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας. Ἦταν φιλόπατρης καί ἀφιλοχρήματος!

“Όλη του τήν περιουσία τήν ἔδωσε γιά τήν Πατρίδα!!!

“Όταν ὁ γιατρός του συνέστησε νά βελτιώσει τήν τροφή του, ἐπειδή ἦταν καταπονημένος ἀπό τίς συνεχεῖς νυχθήμερες δραστηριότητές του, ὁ Καποδίστριας τοῦ ἀπάντησε: “Οὐδέποτε θά ἐπιτρέψω στόν ἑαυτό μου νά βελτιώσω τήν διατροφή, παρά μόνο τότε, ὅταν θά εἶμαι βέβαιος, ὅτι δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα Ἑλληνόπουλο, πού νά πεινᾷ...” Ἀλλοτε δέν δέχτηκε μιά πολυτελῆ κατοικία πού τοῦ πρόσφεραν, ἀλλά ἔμεινε σέ ἀπλᾶ σπίτια στήν Αἴγινα καί στόν Πόρο, τά ὁποῖα μέ δικά του χρήματα ἐπιδιόρθωσε! “Όταν ἐγκαταστάθηκε στήν Γενεύη τῆς Ἑλβετίας, καί ἐνῶ εἶχε τήν δυνατότητα νά κατοικεῖ σέ πολυτελῆ κατοικία, αὐτός προτίμησε νά μένει σέ δύο φτωχικά δωμάτια καί μέ ἓναν ὑπηρέτη καί μιά ἄμαξα, τή στιγμή πού μπορούσε νά ἔχει τρεῖς ἄμαξες.” Ἐλεγε: “...περιόρισα τά ἐξοδά μου μαζί μέ αὐτά καί τοῦ ὑπηρέτη μου στά ἐξήντα φράγκα τόν μῆνα καί ὅλον τόν ὑπόλοιπο μισθό μου τόν διαθέτω γιά τήν Πατρίδα”. Ἀπό μαρτυρίες πού ἔχουμε, ἔτρωγε ὅλη τήν ἐβδομάδα ἓνα κοτόπουλο βραστό, (ἐκτός τίς ἡμέρες νηστείας) πού τοῦ ἔδινε ὁ ὑπηρέτης του!! Λιτοδίαιτος! Ἐφάρμοζε τόν Σωκράτη καί τόν Παῦλον στήν ζωή του!! Γιά τόν Καποδίστρια ἡ πολιτική ἦταν διακονία ὑπέρ τοῦ λαοῦ του, τοῦ λαοῦ τῶν Ἑλλήνων. Στά χνάρια τοῦ Καποδίστρια καί ὁ Νικόλαος Πλαστήρας, ὁ μαῦρος καβαλάρης. Ἦταν ἄρρωστος ἀπό φυματίωση καί ἔμενε σέ ἓνα ταπεινό σπιτάκι πού εἶχε νοικιάσει. Τοῦ πρότειναν τότε νά τοῦ βάλουν τηλέφωνο καί ἐκεῖνος ἀρνήθηκε λέγοντας: “Ἡ Ἑλλάδα πένεται καί ἐμένα θά μοῦ βάλετε τηλέφωνο”; Καί ἀρνήθηκε τήν προσφορά. Καί ἦταν τότε πρωθυπουργός!!!

Τό 1952, ὅπως γράφει ὁ Χαραλάμπης Μπούσιας στόν “Στύλο τῆς Ὁρθοδοξίας” (Φεβρουάριος 2013), ὁ κατάκοιτος–ἄρρωστος Πρωθυπουργός δέχτηκε τήν ἐπίσκεψη τῆς Βασίλισσας Φρειδερίκης, ἡ ὁποία ἐκπληκτη τόν ρώτησε: “Νίκο μου, ἐπιτρέπεται στήν κατάσταση πού εἶσαι νά κοιμᾷσαι σέ ράντζο”; Καί ἡ ἀπάντηση ἦταν ἀφοπλιστική: “Συνήθισα, Μεγαλειοτάτη, τό ράντζο ἀπό τόν στρατό καί δέν μπορῶ νά τό ἀποχωρισθῶ...”!

Αὐτοί οἱ Ἕλληνες ἡγέτες, ὁ Ἰωάν. Βατάτζης, ὁ Νικηταράς, ὁ Μακρυγιάννης, ὁ Καποδίστριας, ὁ Πλαστήρας θεωροῦσαν τήν πολιτική διακονία, ὡς θυσία γιά τό λαό τους... Κάθε σύγκριση μέ τά σημερινά ἀποβαίνει καταλυτική... Ὁ ἡγέτης πρέπει νά ζεῖ σέ φτώχεια, ἂν χρειασθεῖ, γιά τό λαό του. Ὁ ἀληθινός ἡγέτης μπορεῖ νά φθάσει ὡς τό σταυρό καί τό μαρτύριο γιά τό λαό του. Ὁ ἀληθινός ἡγέτης εἶναι ΔΙΑΚΟΝΟΣ τοῦ λαοῦ του...

π. Κωνσταντῖνος Καπετανόπουλος

Παραλία – Πατρῶν

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΜΑΣ Η «ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ» ΟΙ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΤΕΣ ΤΙ ΠΡΟΣΔΟΚΟΥΝ;

Ο Αμερικανός Νευροχειρουργός Alexander Eben ήταν από τούς σθεναρούς υποστηρικτές, πού θεωρούσαν τόν έγκέφαλο ως μηχανή, ή όποία παράγει τό φαινόμενο τής συνειδήσεως. «Άπαξ καί ή μηχανή σταματάει τή λειπουργία της, παύει καί ή συνειδηση τοῦ ανθρώπου. Όσο περίπλοκος καί μυστηριώδης καί αν εἶναι ό πραγματικός μηχανισμός τῶν διαδικασιῶν πού διεξάγονται στόν έγκέφαλο, τόσο άπλός εἶναι ως πρὸς τήν άρχή του: Μόλις τραβᾷς τό καλώδιο από τήν πρίζα, σβήνει ή τηλεόραση.»

Αυτή ήταν ή πεποίθηση τοῦ κ. Eben προτοῦ εμπλακεῖ ή υγεία του σέ μεγάλη περιπέτεια, τήν όποία περιγράφει ή δημοσιογράφος Lisa Kleine στό γερμανικό περιοδικό Fokus ως εξής:

«Εἶναι 10 Νοεμβρίου 2008, ὠρα τέσσερις καί μισή τά ζημερώματα, όταν διαπερνάει ένας όξύτατος πόνος τήν σπονδυλική στήλη τοῦ 54χρονου Νευροχειρουργοῦ Eben Alexander. Εἶναι ἄραγε αἰτία ή ἴωση, ή όποία τόν βασανίζει έδῶ καί μιά βδομάδα; Γιά ὕπνο οὔτε λόγος. Κάνει ένα ζεστό μπάνιο. Μόλις μπαίνει στό νερό ἄλλος πόνος-σφάχτης. Γιά αυτό αποκλείεται νά εὐθύνεται ή γρίπη. Λίγες ὥρες ἀργότερα καλεῖ ή σύζυγός του βοήθεια. Ό άσθενής μεταφέρεται μέ άσθενοφόρο στό Νοσοκομεῖο Lynchburg –πλέον ἀναίσθητος– στό Νοσοκομεῖο, στό όποιο ό ἴδιος κατά καιρούς χειρουργοῦσε. Αυτή τή φορά φθάνει ζαπλωμένος στό φορεῖο, καταληφθείς από μιά έντονη έπιληπτική κρίση. Ή διάγνωση τῶν ἱατρῶν - συναδέλφων του: Βακτηριακή Μηνιγγίτιδα.

Ό Alexander ἔπεσε σέ βαρύ κῶμα γιά ἔξι μέρες καί ή έλπίδα έπιβίωσης ήταν - σύμφωνα μέ τήν έκτίμηση τῶν ἱατρῶν - λιγώτερο από 3%, καί στήν περίπτωση έπιβίωσης θά εἶχε μή διορθώσιμες βλάβες στόν έγκέφαλο μέ αποτέλεσμα μόνιμη άναπηρία, λόγω τής καταστροφής τοῦ νεοφλοιοῦ του.»

Καί ακριβῶς αυτή ή περιοχή τοῦ έγκεφάλου άπασχολοῦσε τόν ἱατρό μιά όλόκληρη ζωή. Καί σ' αυτήν ακριβῶς τήν περιοχή έστίασε τήν συνειδηση τοῦ ανθρώπου. Μέ νεκρωμένη αυτή τήν περιοχή –ὑπεστήριζε πάντα– δέν ἔχει άξία ή ανθρώπινη ζωή καί δέν ὑπάρχει οὐσιαστικά ζωή.

Γι' αυτό καί δέν λογάριαζε ποτέ τίς διηγήσεις ανθρώπων, άσθενῶν

του, κλινικά νεκρών, πού έπειτα από ανάνηψη επανέκαμψαν. Τέτοιες έμπειρίες του άλλου κόσμου χαρακτήρισε ο ίατρος ως έξαπατήσεις του έγκεφάλου.

Αυτά όμως ίσχυαν μέχρι πού ήλθε ο ίδιος στην κατάσταση αυτή, στην όποία διέτρεξε - όπως λέει ο ίδιος - τρεις σταθμούς, τούς όποιους ονομάζει Άδη ή βασίλειο της προοπτικής του γαιοσκώληκα, πέρασμα και κέντρο. Τόν πρώτο σταθμό περιγράφει ο ίατρος ως μία κόκκινη-καφέ θάλασσα από αντικείμενα πού έμοιαζαν με ρίζες και άγγεϊα αίματος σε μία τεράστια λασπώδη μήτρα. Ο ίδιος βρισκόταν μέσα σ'αυτή τή θάλασσα στά ένιότατα της γής, όπου ένίστε άνεδύσαντο τρομακτικά πρόσωπα ζώων πού αναστέναζαν και έξαφανίζονταν πάλι. Γλώσσα, συναισθήματα, λογική - άπ' όλα αυτά ούτε ίχνος. Έπεκρατούσε μία έντονη δυσωδία από περιπτώματα, αίμα και έμετο. Ήταν ένας πολύ άπεχθής τόπος.

Μετά όμως πέρασε από ένα τουνελ μέ φώς, πού τόν όδήγησε στό δεύτερο σταθμό, τό πέρασμα. Έκεϊ συνάντησε εϋφορα πράσινα τοπία πού έμοιασαν μέ γήϊνα. «Πέταξα πάνω από δένδρα και άγρούς, ποτάμια και καταρράκτες, κάπου-κάπου και πάνω από άνθρώπους, ανάμεσα στους όποιους ήσαν και παιδιά. Γελούσαν και έπαιζαν. Οί άνθρωποι τραγουδούσαν και χόρευαν σε κύκλους». Μιά όμορφη γυναίκα τόν συνόδευσε μέχρι τόν τρίτο σταθμό, τό κέντρο.

Έκεϊ φθάνοντας μέσω ρόζ-λευκών νεφελών πιστεύει ότι συνάντησε τόν ίδιον τόν Θεόν, τόν όποϊον περιγράφει ως «κατάμαυρο σκοιάδι, τό όποϊο συνάμα ήταν κατάμεστο από φώς και ο όποϊος μέ ήξερε από μέσα και άπ' έξω, και είχε χαρακτηριστικά πού όλη τή ζωή μου είχα συνδυάσει μέ άνθρώπους: ζεστασιά, συμπόνια, συμπάθεια, ακόμα και χιούμορ και εϊρωνία. Τό κυρίαρχο στοιχείο στον άλλον κόσμο ήταν ή αγάπη.»

Μετά τήν ανάκαμψή του ο συγκεκριμένος ίατρος - έρευνητής άλλαξε γραμμή, διότι σύμφωνα μέ τήν πολυειή έρευνά του, στην περίπτωση του ήταν άδύνατο νά πρόκειται περί φαντασιώσεως ή άπάτης του έγκεφάλου, έπειδή ή περιοχή πού παράγει τέτοιες ψευδαισθήσεις, ο νεοφλοιός, είχε σχεδόν όλοσχερως νεκρωθή.

Ο Alexander Eben έχει τήν πεποίθηση ότι πρόκειται γιά πραγματικά βιώματα, και έγινε υπέρμαχος του ότι υπάρχει συνείδηση και πέρα από τις μετρήσιμες όργανικές και σωματικές λειτουργίες.

Όπως και αν βλέπει και κρίνει κανείς τις περιγραφές του Α. Eben στο βιβλίο του «Ματιά στην αίωνιότητα», ένα γίνεται όλοφάνερο: πόσο λίγη έμπιστοσύνη έχουν κάποιοι έπιστήμονες στην έπιστήμη τους!

Ἐμεῖς πάντως μένομε σταθεροί στήν προσδοκία ἀναστάσεως νεκρῶν καί ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ὅταν ὁ ἀναστάς Κύριος φέρνει στό Σῶμα Του τά σίγματα τῶν ἡλῶν καί τῆς λόγχης, τά ὅποια ἐπιδεικνύει στούς Ἄγ. Ἀποστόλους, γιά νά πεισθοῦν ὅτι Αὐτός εἶναι «ἴδετε τάς χεῖράς μου καί τούς πόδας μου, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καί ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα καί ὅστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμέ θεωρεῖτε ἔχοντα» στό ἕκτο ἐωθινό Εὐαγγέλιο καί «εἶπα λέγει τῷ Θωμᾷ· φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε καί ἴδε τάς χεῖράς μου, καί φέρε τήν χεῖρά σου καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου καί μή γίνου ἄπιστος, ἀλλά πιστός» στό ἕνατο ἐωθινό, πῶς τολμοῦν μερικοί, ἐν ὀνόματι μιᾶς ἐμπιστοσύνης στήν ἀξίας τῆς ἐπιστήμης νά κομματιάσουν τά σώματα μελλοθανάτων - ἄρα ἀπροστατευτών - ἀνθρώπων, εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ;

Ὁ Χριστός οὐσιαστικά δέν ἔπαθε τίποτε, ἀναστήθηκε, ἀλλά φέρνει τά σίγματα πρὸς αἰώνιο ντροπιασμό ἐκείνων πού Τόν σταύρωσαν. Οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων παραδίδεται!

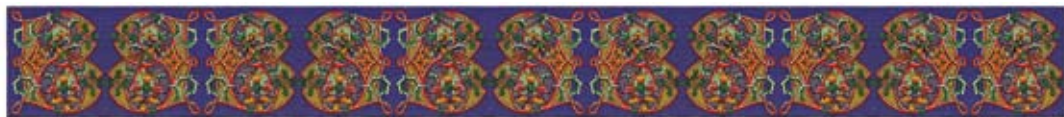
Ἔτσι καί τά θύματα τῆς ἐπιστημονικῆς σφαγῆς στά χειρουργεῖα δέν θά πάθουν οὐσιαστικά τίποτα, διότι ὁ Θεός εἶναι δίκαιος, ἀλλά τά ἀναστημένα σώματά τους θά φέρουν τά σχετικά σημεῖα πρὸς ντροπιασμό τῶν συγχρόνων Ἰουδαίων καί Ρωμαίων μέ ἐπιστημονικό μανδύα. Καί οὐαί καί ἀλλοίμονό τους!

Καί κάτι ἀκόμα: Ἄν εἶναι ἡ μεγίστη ἀτίμωση τό λακτίζειν, δηλαδή τό νά χυθοῦν τά σπλάχνα τήν ὥρα τοῦ θανάτου, ὅπως συνέβη στόν Ἰούδα καί στόν Ἄρειο, τούς μεγαλυτέρους θεομάχους τῆς ἱστορίας, καί ἂν θεωρεῖται ὡς ἔσχατη μορφή ἐγκλήματος, μίσους καί αἵσχους τό ξεκοίλιασμα ἀθῶν ἐν ὥρα πολέμου, ὅπως ἔγινε στό Δίστομο τῆς Βοιωτίας, πόσο μᾶλλον ἀποτρόπαιο εἶναι ἡ ἀφαίρεση ὀργάνων ἀπό ἀπροστάτευτο καί ἀνυπεράσπιστο ἄνθρωπο κατά τό ἀποθνήσκειν, δηλαδή κατά τήν ὥρα τῆς μεταβίβασης ἀπό τή ζωὴ στόν θάνατο;

Ἡ μεταστροφή τοῦ κ. Eben μᾶς ἀποδεικνύει, ὅτι τέτοιου εἴδους ἐπιστήμη δέν ἐπίσταται, ἀλλά εἰκάζει. Προχωράει ἀκόμα καί ἐκεῖ πού δέν γνωρίζει, καί πουλάει συνειδήσεις ἀντί τριάκοντα ἀργυρίων.

Αὕτῃ τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἃς τελειώσει μιά καί ἔξω ἡ τακτική καί ἡ πρακτική τοῦ Ἰούδα, γιά νά δοῦμε ἀναστάντα Κύριον καί νά προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

π. Γεώργιος Χάας

Η ΥΛΗ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Αξιοπρέπεια είναι μία λέξη, ένας όρος ιδιαίτερα φορτισμένος. Χρησιμοποιείται πολλές φορές κάθε μέρα, όλοι παθιάζονται με αυτήν, όλοι την υπερασπίζονται, όλοι είναι υπέρμαχοί της, όλοι μιλοῦν με τὰ καλύτερα λόγια γι' αυτήν. Δέν θά βρεῖ κανείς σχεδόν κανέναν νά μιλάει ἀπαξιωτικά γιά τήν αξιοπρέπεια. Καί βέβαια αὐτό εἶναι λογικό καί ἀναμενόμενο. Ἐξ ἄλλου ἡ αξιοπρέπεια πιά πολύ εἶναι ἡ αἴσθησις πού ἔχει ἕνας ἄνθρωπος ὅτι οἱ ἄλλοι, τό περιβάλλον τόν σέβονται. Εἶναι ἐπίσης ἡ αἴσθησή (του) πού νιώθει ὅτι ἔχει κάποια ἀξία. Ὁ κόσμος ὁμως χρησιμοποιεῖ τούς ὅρους «ἐτοιμους», χωρίς νά ἀνατρέχει στίς αἰτιώδεις ἀπαρχές πού σηματοδότησαν καί φόρτισαν τήν χρήση τους. Ἔτσι σύμφωνα μέ τήν τρέχουσα σημασία της, ἡ ἀνθρώπινη αξιοπρέπεια συνίσταται στόν αὐτοσεβασμό, στή συνείδηση τῶν «δικαιωμάτων» καί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου.

Δέν εἶναι τυχαῖο ἄλλωστε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δέν χρησιμοποιοῦσαν τόν ὅρο αὐτό μέ τήν σημασία πού τοῦ προσδίδουμε σήμερα. Λέξεις ὅπως «ἀξία», «ἀξίωμα» μέ τήν ἔννοια τοῦ κύρους, τῆς αξιοπρέπειας, τοῦ γοήτρου, τοῦ κύρους δύσκολα θά βρεθοῦν σέ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Μάλιστα ὁ Πλάτων στό ἔργο του «Πρωταγόρας» (337 ε 1) χρησιμοποιεῖ τούς ὅρους «ἀξία τῶν Ἀθηνῶν» καί «ἀξίωμα τῶν Ἀθηνῶν», καί ἐννοεῖ τήν δόξα τοῦ ἀττικοῦ πνεύματος. Ὁ Ἱππίας λέει μάλιστα σέ ἕνα σημεῖο τοῦ διαλόγου: ...**«εἶναι ντροπή λοιπόν ἐμεῖς πού γνωρίζουμε τήν φύση τῶν πραγμάτων, καί εἴμαστε οἱ πιά σοφοί ἀπό τούς Ἕλληνες καί γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο συγκεντρωθήκαμε τώρα, σ' αὐτό τό πρυτανεῖο τῆς σοφίας τῆς Ἑλλάδος, νά μήν ἀναδειχθοῦμε ἀντάξιοι αὐτῆς φήμης...»** Εἶναι σαφές ἐπομένως ὅτι ὁ Ἱππίας ἀναφέρεται στήν πνευματική αἴγλη πού εἶχε ἡ πόλη τῶν Ἀθηνῶν κατά τήν ἱστορική ἐκείνη περίοδο.

Οἱ πρῶτοι πού χρησιμοποίησαν τήν λέξη «ἀξιοπρέπεια» στή δημόσια ζωή πρωτίστως ἦταν οἱ Ρωμαῖοι. Μάλιστα ἡ ρωμαϊκή «ἀξιοπρέπεια» (**dignitas**) ὑποννοοῦσε τήν **εὐγενῆ καταγωγή, τό δημόσιο λειτούργημα** (ἀξίωμα), τό **«κύρος»** κατά τίς δημόσιες ἐμφανίσεις, τόν **τρόπο ἔκφρασης, τήν διαγωγή**. Μετά, κατά τήν ἀκμή τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ ἀξιοπρέπεια συνυφάνθηκε μέ τήν ἀπαίτηση γιά ἐκδήλωση εὐγνωμοσύνης τήν ὁποία ὀφείλε ὁ ἀπελεύθερος νά

ἐκδηλώσει πρὸς τὸν πάτρωνά του. Μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα καὶ ὁ λαὸς ὀφείλει νὰ εὐγνωμονεῖ καὶ τὸν πολιτικό, δηλαδή τὸν δημόσιο ἀξιωματοῦχο.

Ἡ ρωμαϊκὴ *dignitas* ἐπίσης καθόριζε τὴν θέση τοῦ κάθε ἀνθρώπου στὴν ἱεραρχία τοῦ κόσμου, στὴν ταξιθέτηση τῶν ἀξιομάτων. Ἀξιοπρεπὴς ἦταν αὐτὸς στὸν ὁποῖο ὀφείλαν (οἱ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία του) νὰ προσδίδουν εὐγνωμοσύνη, τιμὴ καὶ ὑπόληψη. Οἱ Ρωμαῖοι δημιούργησαν τὸν πολιτισμὸ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ σημασία αὐτὴ τῆς «ἀξιοπρέπειας» ὀρθώνεται μέχρι καὶ στίς ἡμέρες μας.

Σήμερα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας μιᾶμε διαρκῶς γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις αὐτές μὲ τὴν τρέχουσα σημασία χωρὶς νὰ πηγαίνουμε στὴν ρίζα τῶν πραγμάτων.

Δέν ὑπάρχει καμιὰ ἀναγωγή, καὶ ὅλες αὐτές οἱ χιλιοειπωμένες λέξεις «ἐπιπλέουν» στὸν ἀφρό τῆς ἐπιφάνειας μίας κενολογίας, στὸν «ὀρίζοντα» μίας ἀσημαντότητας. Ἀπουσιάζει τὸ ἀρχικὸ νόημα τὸ ὁποῖο καλεῖ νὰ κατανοήσουμε τὴν ρίζα τῆς ἀξιοπρέπειας. Σήμερα ἔχουμε ταυτίσει τὴν ἀξιοπρέπεια μὲ τὸ «φαίνεσθαι» κάποιων κυρίαρχων κοσμικῶν συμπεριφορῶν πού ἀπλώνουν τὴν κυριαρχία τους σὲ ὅλες τίς πτυχές τοῦ βίου εἴτε ἰδιωτικοῦ εἴτε δημόσιου. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ἀξιοπρέπεια οἰκοδομεῖται στό ἔδαφος ἐνός «γίγνεσθαι» ρευστῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔχουν σημαίνουσα βαρύτητα γιὰ ἐμᾶς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κόσμον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κινούμεθα. Διαδραματίζει ἴσως τὸν μέγιστο ρόλο γιὰ τίς σύγχρονες κοινωνίες νὰ κρατήσουν «τό κέλυσος» τῆς ἀξιοπρέπειας, ἐκκενώνοντας ἀπὸ αὐτὴν τὸ συστατικὸ της περιεχόμενο. Ἔτσι ὅλα γίνονται γιὰ νὰ δοθεῖ καὶ νὰ συντηρηθεῖ ἡ ἐντύπωση καὶ ἡ εἰκόνα τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ ὄχι ἡ ὄντως ἀξιοπρέπεια. **Νὰ φανεῖ** ὅτι εἴμαστε ἀξιοπρεπεῖς καὶ ὄχι νὰ **εἴμαστε ἀξιοπρεπεῖς**. Ζοῦμε γιὰ μία εἰκόνα. Καταναλώνουμε εἰκόνες. Θέλουμε νὰ φαινόμαστε, ὄχι νὰ **εἴμαστε**. Καὶ νὰ εἴμαστε σημαίνει νὰ ἐργαζόμαστε ἐσωτερικὰ πρωτίστως γιὰ τὴν εὖρεση νοήματος, οὐσίας καὶ ἀξιακῆς συγκρότησης. Ἐγκαταλείψαμε τὸ φιλότιμο καὶ τὸ ὑποκαταστήσαμε μὲ τὸ πρεστίτζ καὶ τὴν ἐντύπωση. Ὑπάρχουμε μέσω **αὐτῶν** πού καταναλώνουμε, μᾶς ἀρέσει ἡ εἰκόνα τους, ζοῦμε μὲ τὴν ἀσκηση τῆς ἐντύπωσης πού ἀσκοῦν (**αὐτά**) στοὺς ἄλλους καὶ στό περιβάλλον μας. Τρεφόμεθα μὲ τὴν πεῖνα ἀπόκτησης στοιχείων καὶ πραγμάτων πού δέν ἔχουν καμιὰ ὑπόσταση, καμιὰ σχέση μὲ τὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ «ἀξιοπρεπεία» μας ἀποτυπώνεται στὰ χλιδάτα κυβικά μιᾶς «γκλαμουριάς».

Γι' αὐτὸ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θεωρεῖ ντροπὴ νὰ μὴν στέκεται στό

«ὕψος» τοῦ καταναλωτικοῦ εὐδαιμονισμοῦ πού σκοπίμα προβάλλεται ὡς ἀξιοπρεπές ἐπίπεδο διαβίωσης. Μπορεῖ νά βρίσκεται σέ ἐξασθένιση τό φαινόμενο αὐτό, ὅμως ἡ δίψα γιά καταναλωτικό εὐδαιμονισμό εἶναι ἀκόρεστη. Ἡ κυρίαρχη κοσμικότητα ἐπιβάλλει τά πρότυπά της ὡς ἰδανικά ἀξιοπρέπειας. Ἔτσι, ὁ καθείς στοχεύει στήν καταξίωσή του γιά νά ἐπικάθεται στίς δάφνες τοῦ πρεστίζ του. Καί αὐτό τό ὀνομάζουμε ἀξιοπρέπεια. Ψιμυθιώνουμε τήν φούσκα τοῦ φαίνεσθαι καί νιώθουμε ἱκανοποίηση.

Σκόπιμα ἀφήνουμε στά ἀζήτητα τό σημαντικό, ἴσως σημαντικότερο, στοιχεῖο τῆς ἀξιοπρέπειας: ὅτι πρωτίστως εἶναι **ποιότητα ἐσωτερικῆς ὑφῆς καί διάστασης** πού λαμβάνει σάρκα καί ὅσα λόγῳ τῆς ἰδιαίτερης συγκρότησης τοῦ ἀνθρώπου.

Μᾶς προκαλεῖ μεγάλη ἐντύπωση πού ὁ Ἀριστοτέλης μιλῶντας γιά τήν **τέλεια πόλη** καί τούς λόγους γιά τούς ὁποίους ὑφίσταται, τονίζει:

...« **ἡ δέ ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία τέλειος πόλις, γινομένη μέν τοῦ ζῆν ἔνεκεν, οὔσα δέ τοῦ εὖ ζῆν**» («**Πολιτικά**» Ἀριστοτέλους 1252 b30)

Δηλαδή ἡ τέλεια πόλη συστήνεται γιά τήν διασφάλιση τοῦ στοιχειώδους βίου, καί ὑπάρχει ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ἀγαθοῦ. Βλέπουμε ἐπομένως ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν πλήρη ἐπίγνωση ὅτι ἐνῶ ἡ πρωταρχική δόμηση τῆς πόλης στηριζόταν στήν ἀντιμετώπιση τῶν ρευστῶν πραγμάτων τοῦ πρακτικοῦ βίου, ἐντούτοις εἶχαν πλήρη συναισθησιμότητα ὅτι τό θεμέλιο τῆς ὑπαρξης τῆς πόλης ἀπαρτιζόταν ἀπό τήν ἄρρηκτη σχέση μέ τό « εὖ ζῆν », δηλαδή μέ τό « ἀγαθόν ». Καί αὕτη ἡ πνευματική προτεραιότητα πού προσέδιδαν στήν συγκρότηση τῆς πόλης τους εἶχε τήν ὑψιστή ἀξία γι' αὐτούς.

Ἡ ἀξιοπρέπεια σημαίνει αὐτό πού πρέπει νά προσδοθεῖ στό(ν) ἄξιο(ν). Παραπέμπει ἐπομένως σέ μία πράξη πού πρέπει νά γίνει, νά λάβει χώρα καί διά τῆς ὁποίας νά ἐκδηλωθεῖ καί νά φανεῖ καί νά ἀναδυθεῖ ἡ ὄντως ἀξία ἢ ὁ ὄντως ἄξιος. Ἐπομένως ἡ ἀξιοπρέπεια εἶναι πρωτίστως τό χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ ὄντως ἀξίου, ὅπως καί ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς ἀλλά καί ἡ κρίσις τοῦ ὄντως δικαίου.

Νομίζω ὅτι ἔτσι ὅταν προσεγγίζει κάποιος τήν πραγματικότητα, μπορεῖ νά ἀντιληφθεῖ ὅτι αὐτό πού κυριαρχεῖ στόν κόσμο, δέν ἔχει καμιά ἀπολύτως μέ τήν ἀληθινή ἀξιοπρέπεια. Ἐμεῖς καλούμαστε ἀρχικά νά συνειδητοποιήσουμε τί εἶναι ἀξία. Πῶς συγκροτήθηκε καί συγκροτεῖται διαρκῶς. Νά ἰδοῦμε ὅτι μόνος τρόπος νά ἀποκτήσει νόημα

ή ζωή μας, είναι νά καταλάβουμε ότι βρισκόμαστε στην πραγματική έρημό της απ-άξίας. Αυτή ή έρημος είναι έγκατεστημένη έντός μας καί έδω έννοοϋμε τήν ψυχική έρημία. Τήν ψυχική ένδεια από κάθε άξία.

Ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης τονίζει σέ ένα σημείο : «**Η ψυχή δείχνει τήν διακριτή από τήν ποταπότητα βασιλική καί έξοχη οϋσία της ήδη καθόσον είναι ανεξάρτητη καί αϋτοτελής καί σύμφωνα μέ μέ δικές της αποφάσεις αϋτοδύναμη. Σέ ποιόν προσιδιάζει αϋτό αν όχι σέ έναν βασιλέα ; Η όμοίωση μέ τήν παγκυρίαρχη Θεία φύση συνίσταται άπλως στό γεγονός ότι ή φύση μās πλάθεται ως βασιλεύς. Οί κατασκευαστές εικόνων τών ήγεμόνων μιμοϋνται τήν μορφή τοϋ βασιλέως καί μέ τό περίβλημα ύποδηλώνουν τό βασιλικό άξίωμα (άξία). Έτσι καί ή ανθρώπινη φύση, πού είναι προικισμένη νά κυριαρχεί πάνω σε όλα τ' άλλα, μέ τήν όμοιότητά της μέ τόν Βασιλέα τοϋ σύμπαντος έχει ανεγερθεϊ ως ζωντανή εικόνα πού τά κοινά της σημεία μέ τό πρωτότυπο είναι τόσο ή άξία όσο τό πρωτότυπο.**» Αγίου Γρηγορίου Νύσσης «**Περί κατασκευής ανθρώπου**»

Πρέπει έπομένως νά αποδίδουμε σέ κάθε άνθρωπο τήν έμφυτή του όντολογική άξιοπρέπεια, άφοϋ ό κάθε άνθρωπος είναι «εικών τοϋ Θεοϋ». Για τόν λόγο αϋτό είναι μεγάλη παραχάραξη ή έτσιθελική οικειοποίηση τοϋ «κατ' εικόνα» καί ή συνακόλουθη ύπερηφάνεια γι' αϋτό, λές καί είναι κτήμα μας, ή κατόρθωμά μας. Δέν είναι άμοιβή για τίς δεξιότητές μας αλλά «**Θείο δώρο**». Έχω τήν γνώμη ότι θά πρέπει νά στοχεϋουμε στην άξιοπρέπεια της Όρθόδοξης Πίστης όπως λειτουργείται καί βιώνεται μέσα στην Έκκλησίας μας.

Σήμερα πού πολλοί μιλοϋν για καταρράκωση της ανθρώπινης άξιοπρέπειας, έχει σημασία νά γίνει αντιληπτό πού έδράζεται αϋτή. Μπορεί νά δυσκολευόμαστε στην διεκπεραίωση καί αντιμετώπιση τών στοιχειωδών αναγκών της ζωής μας. Μπορεί νά μās θλίβει αϋτή ή κατάσταση. Μπορεί ή ζωή μας (έξωτερικά) νά περιορίζεται σέ συνθήκες « έλαχίστης ύπάρξεως » , όμως ή έργασία για τήν εϋρεση της όντολογικής άξιοπρέπειας , συνιστά τήν μόνη άξία πού θά μās προσδώσει νόημα, χαρά καί ζωντάνια.

Βασίλης Μακρής
Μεταλλειολόγος

“Φιλότιμο”: Μιά λέξη πέρα γιά πέρα ‘Ελληνική!

Ο λαός μας διακρινόταν πάντοτε γιά τό φιλοτιμό του. Εΐναι παροιμιῶδες τό ‘Ελληνικό φιλότιμο! Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ λέξη αὐτή δέν ὑπάρχει σέ καμμία ἄλλη γλώσσα! Ὁ Ἕλληνας ἦταν πάντοτε φιλότιμος, δηλαδή ἦταν λεβέντης, ἦταν ἀξιοπρεπής, ἦταν γενναῖος, δέν τόν ἐνδιέφερε «νά τή βγάλει καθαρή», δηλαδή νά μήν τόν πιάσει κανείς νά διαπράττει κάτι παράνομο, ἀλλά τόν ἐνδιέφερε νά ἔχει καθαρό μέτωπο, νά μήν μπορεῖ κανείς νά τόν κατηγορήσει γιά τίποτε! Ἦταν φίλος τῆς τιμῆς, τῆς ἀξιοπρέπειας, τῆς γενναιότητος, δέν θά ἔκανε τίποτε κρυφά γιά τό ὅποιο θά ντρεπόταν φανερά, δέν χρειαζόταν νόμους γιά νά τόν περιορίσουν ἀλλά ἀπό μόνος του ἔθετε τά σωστά ὅρια, μέσα στά ὅποια ὑποχρέωνε τόν ἑαυτό του νά κινεῖται. Δέν χρειαζόταν νόμο νά τόν περιορίσει γιά νά μήν φοροδιαφεύγει

ἀλλά ἀπό μόνος του θεωροῦσε ντροπή τήν μή ἐκτέλεση τῶν ὑποχρεώσεων του ἔναντι τοῦ Κράτους. Μέ ἄλλα λόγια ὁ Ἕλληνας ἦταν ἓνας συγκροτημένος καί ὁλοκληρωμένος ἄνθρωπος.

Μέ τίς ἴδιες πεποιθήσεις ἐκπαίδευε καί τά παιδιά του. Τούς ἐνέπνεε τό αἶσθημα τοῦ καθήκοντος, τῆς ἠθικῆς ὑποχρέωσης, τῆς ἀξιοπρέπειας. Τά μάθαινε νά εἶναι συνεπῆ στίς ὑποχρεώσεις τους, ὄχι γιά νά περιμένουν ἐπιβράβευση, ἀλλά γιά νά γίνουν ὁλοκληρωμένοι ἄνθρωποι. Τά μάθαινε νά σέβονται τόν ἑαυτό τους καί κατ’ ἐπέκταση καί τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τά μάθαινε τήν τάξη, τήν εὐγένεια τήν εὐπρέπεια.

Γιατί χάθηκε αὐτό τό φιλότιμο; Γιατί σπανίζουν σήμερα οἱ φιλότιμοι ἄνθρωποι; Γιατί χάσαμε σάν λαός τήν ἀρχοντιά μας; Ὅταν, γιά παράδειγμα, περπατᾷς στό

δρόμο καί σέ σκουντάει ὁ ἄλλος ἄνθρωπος πού βιάζεται νά περάσει, χωρίς μάλιστα νά γυρίσει νά ζητήσει καί συγνώμη, δέν μπορεῖς νά μήν ἀναρωτηθεῖς πῶς πρὶν μερικά χρόνια ἦταν ἀδιανόητο νά ἀκουμπήσεις ἄλλον ἄνθρωπο χωρίς νά ντραπεῖς γιὰ τὴν ἀπρέπεια αὐτή; Καί, βέβαια, δέν ὑπῆρχε περίπτωση νά μήν ζητήσεις «συγνώμη»! Σήμερα ὅμως, βλέπουμε ὅτι ὄχι μόνο δέν ντρέπονται οἱ ἄνθρωποι γιὰ

τὴν ἀπρεπὴ τους συμπεριφορά ἀλλὰ οὔτε καὶν ζητοῦν συγνώμη.

Ὁ λαὸς λέει ὅτι «ἀπὸ τότε πού βγήκε τὸ συγνώμη, χάθηκε τὸ φιλότιμο»! Πράγματι, γιὰ νά φθάσω νά ἀναγκαστῶ νά ζητήσω συγνώμη ἔχω ἤδη ὑπερβεῖ τὸ φιλότιμό μου, τὸ ὁποῖο θά ἔπρεπε νά μέ συγκρατῇ ὥστε νά μήν φερθῶ ἀπρεπῶς. Ἀλλὰ σέ τί βαθμὸ ἀφιλοτιμίας ἔχω φθάσει ὅταν δέν ζητᾶω οὔτε συγνώμη;

Στὰ παιδιὰ σήμερα εἶναι πολὺ ἐμφανὲς

ἡ ἔλλειψη αὐτῆ τοῦ φιλότιμου καί εἶναι ἀπογοητευτικό, διότι παρακολουθώντας πῶς ξεθωιάζουν ἀπὸ γενιά σέ γενιά οἱ ἠθικοὶ καί πνευματικοὶ κανόνες ἀναρωτιέται κανεὶς ποῦ θά καταλήξει ἡ κοινωνία μας;

Βλέπουμε τὰ παιδιὰ νά μήν σέβονται τοὺς δασκάλους καί νά τοὺς ἀπευθύνονται ὅπως ἀκριβῶς ἀπευθύνονται στοὺς συμμαθητές τους κι αὐτὸ τὸ θεωροῦμε πρόοδο τῆς κοινωνίας λέγοντας ὅτι δέν ἦταν σωστὸ πού πρὶν κάποια χρόνια ὁ μαθητὴς φοβόταν τὸν δάσκαλο! Τώρα πού ὁ δάσκαλος φοβᾶται τὸ μαθητὴ μᾶς φαίνεται πιὸ σωστό!

Παλιὰ, ὁ μαθητὴς πού εἶχε φιλότιμο δέν ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό του νά μιλήσει ἀπρεπῶς, ὄχι γιὰ νά μήν τιμωρηθεῖ ἀλλὰ γιὰ νά μήν ξεπέσει ἀπὸ τὸ ἀξιοπρεπές ἐπίπεδό του, γιὰ νά μήν χαθεῖ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἑαυτοῦ του. Σήμερα δέν ὑπάρχει ἀξιοπρεπές ἐπίπεδο, δέν ὑπάρχει σεβασμὸς στὸν ἑαυτό μας ὁπότε δέν ὑπάρχει καί φραγμὸς στὴν συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων. Ἔχουμε φθάσει μάλιστα καί στὸ ἄλλο ἄκρο ὥστε ὅταν κάποιον παιδί ἔχει φιλότιμο τὸ θεωροῦν οἱ ἄλλοι κορόιδο, τὸ θεωροῦν ὅτι ζεῖ σέ ἄλλο κόσμον καί πῶς δέν ἔχει ἐπαφή μέ τὴν πραγματικότητα!

Τί εἶναι ὅμως τὸ φιλότιμο; Εἶναι τὸ ἐσωτερικὸ κριτήριον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο, μέ γνώμονα τὸ σεβασμὸ καί τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, ὀριοθετεῖ τὸ πλαίσιο συμπεριφορᾶς του καί τὸν ἐπαναφέρει στὴν τάξη κάθε φορὰ πού πάει νά ξεφύγει ἀπὸ τὸ ὄριο. Τὸ φιλότιμο τὸν κάνει ὑπεύθυνον, συνεπῆ καί τυπικὸ στίς

υποχρεώσεις του, όχι μέ την απειλή καί τήν φοβέρα τῆς τιμωρίας ἀλλά μέ τήν γλυκύτητα τῆς χαρᾶς πού φέρνει στήν ψυχή ἡ σωστή λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶμαι συνεπής γιατί τό θέλω ἐγώ, γιατί πιστεύω ὅτι εἶναι πολύ σημαντικό πρᾶγμα γιά τόν ἄνθρωπο ἡ συνέπεια, γιατί εἶμαι χαρούμενος καί ἰσορροπημένος ἄνθρωπος ὅταν στέκομαι σωστά καί ὄχι εἶμαι συνεπής γιά νά μήν τιμωρηθῶ.

Χάθηκε σήμερα τό φιλότιμο γιατί πάψαμε οἱ ἄνθρωποι νά ἔχουμε αἰσθήματα. Γίναμε ἀναίσθητοι καί τό μόνο πού μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι πῶς θά ἱκανοποιήσουμε τίς ἀνάγκες μας ὁ καθένας, πῶς θά βουλευτοῦμε, πῶς θά περνᾶμε καλά, ἀδιαφορῶντας γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους γύρω μας.

Ἀπό φιλόξενος καί ἀνοιχτόκαρδος λαός γίναμε ἐσωστρεφεῖς, ἀγενεῖς καί ἀνάγωγοι. Αὐτό ὅμως εἶναι πρόοδος; Ἔτσι ὁραματιζόμασταν τήν Πατρίδα μας; Εἴμαστε περήφανοι γιά τήν ἀνάγωγη νεολαία μας;

Μήπως, ἀναζητῶντας τό χαμένο μας φιλότιμο, βροῦμε καί τή λύση σέ πολλά σημερινά προβλήματα;

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

μέ θέμα τής «ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ» τοῦ Ἀγ. Αὐγουστίνου
καί Ὁμιλητή τόν π. Βασίλειον Βολουδάκη

Οἱ ὁμιλίες-συζητήσεις μέ ὁδηγό τό ἀνωτέρω βιβλίο τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου συνεχίζονται στήν Πνευματική μας Ἑστία. Θά παραθέσουμε καί στό σημείωμά μας αὐτό, ἀποσπάσματα-ἀποστάγματα τῆς ἀναλύσεως τοῦ π. Βασιλείου στή γενική θεματική ἐνότητα «**Η ΦΙΛΙΑ**».

Πρέπει νά ἀποχωριστοῦμε τόν ἑαυτό μας γιά νά υπάρξουμε ἐν Θεῷ

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος, συνειδητοποιεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι ἡ ψυχή του ἔπασχε ἀπό κάτι παθολογικό καί ὅτι θά θεραπευόταν ἂν στρεφόταν πρὸς τόν Θεό, ἀλλά πλανεμένος τότε, βιώνοντας μία ἀδιέξοδη ἐσωτερική κατάσταση, δέν Τόν εἶχε συγκεκριμενοποιήσει μέσα του. Ἡ καρδιά τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου φλεγόταν ἀπό ἓνα εἶδος ἐρωτικῆς φιλίας, ἀπό τήν ὁποία ἀπουσίαζε, βεβαίως, ἡ σαρκική σχέση καί ἐπιθυμία, ἀλλά ἦταν τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἡ αἴσθησις καί ἡ ἐμπειρία. Γιατί, ὅπως εἴπαμε, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει τακτοποιήσει πλήρως καί σωστά τό ἐρωτικό στοιχεῖο τῆς ψυχῆς του, τότε εἶναι πολύ ἐπιρρεπής νά τό ἐκδηλώσει σέ ὅποιονδήποτε, μέ τή μορφή τῆς ἐμπαθοῦς προσκολλησεως. Καί αὐτό μπορεῖ νά τό συναντήσει κανεῖς καί ἐκεῖ πού ἔχει ἀποκλείσει ὅτι θά τό συναντήσει καί μάλιστα μέ μορφές πού εἶναι τελείως ἀλλοπρόσαλλες καί ἀλλόκοτες, ἀλλά ἡ αἰτία εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια. Δηλαδή, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔχουν στραγγαλίσει τό ἐρωτικό τους στοιχεῖο, τό ἔχουν ἀναχαιτίσει μέ ἓναν τρόπο καταπιεστικό, γιά διαφορετικούς λόγους ὁ καθένας καί αὐτό μπορεῖ νά ἐκδηλωθεῖ σάν ἓνα πάθος τυραννικό, σαδιστικό πρὸς τούς ἄλλους, ὡς πάθος ἐξουσίας μέ μανία, ὡς μία ἄκρατη φιλαργυρία μέχρι εἰδωλολατρίας. Πρόκειται γιά διαστροφές τοῦ ἐρωτικοῦ στοιχείου.

Ἡ φιλαργυρία, καί' ἐξοχήν, εἶναι ἡ συνισταμένη ὅλων των στρεβλώσεων πού ἔχει ἡ ψυχή, μέ ἀποκορύφωμα τό ἐρωτικό στοιχεῖο, τό ὁποῖο ὅπως εἴπαμε, στήν πραγματικότητα ἔχει προορισμό νά ἐπιτύχει τήν ἀπόλυτη ταύτιση καί ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Καί ἐπειδή ἡ ταύτιση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό συνεπάγεται καί τήν ἀπόλυτη, ἀγαθή καί τέλεια σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἄνθρωπο, ὡς πρόκριμα, γυμναστήριο καί ἄθλησις γιά τήν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς σχέσης εἶναι τό μυστήριον τοῦ γάμου.

Τό μυστήριο αυτό περιφρουρεῖ, ἐνισχύει καί φωτίζει τή σχέση τοῦ ζεύγους καί ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτή ἡ σχέση ἔχει ἀπόλυτο σκοπό, τὴν πολεμáει ἰδιαίτερως ὁ διάβολος, γιατί ξέρεῖ πόσο οὐσιῶδες εἶναι τὸ ἐρωτικό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου καί θέλει νά τὸ ὀδηγήσει ὅπουδῆποτε ἄλλοῦ ἐκτός τῆς ὑγείας, μακριά ἀπὸ ἐκεῖ πού θά βρεῖ τὸ πλήρωμά του.

Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος, λοιπόν, παρ' ὅλο πού ἦταν ἐξ ἀρχῆς προορισμένος γιὰ τὴν ἀπόλυτη σχέση μέ τόν Θεό, πέρασε ἀπὸ τή σχέση μέ τὴν κοπέλα πού ἀγάπησε καί, κατόπιν, πέρασε ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ νά βιώσει αὐτὴ τὴν σχέση μέ ἓνα φίλο του (ὄχι βέβαια σαρκικά ἀλλὰ μόνο ψυχικά), μέ τόν ὁποῖο εἶχαν τὴν ἴδια διανοητική συχνότητα, ὄχι, ὅμως, πνευματική, καθὼς ἦταν ἐκτός τῆς Θείας Χάρης.

Γι' αὐτό, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ φίλου του, βίωσε τὴν ἀπελπισία, ἡ καρδιά τοῦ καταρρακώθηκε καί ἀναρωτιόταν “Ποῦ νά ἔφευγε ἡ καρδιά μου γιὰ νά γλιτώσει ἀπὸ τὴν καρδιά μου;” Γίνεται φανερό ὅτι θά πρέπει νά ἀποχωριστεῖ κανεὶς τὸν ἑαυτό του γιὰ νά μπορέσει νά ὑπάρξει ἐν Θεῷ.

Ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὸ πλήρωμα τῆς ἀλήθειας. Γιατί, ἐκτός τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού συνεχῶς τὴν καθοδηγεῖ καί τὴν διατηρεῖ «εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν», ἔχει καί τὴν ἐμπειρία ὅλων τῶν ἀπ' αἰῶνος χαρακτήρων τῶν ἀνθρώπων. Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει αὐτὴ ἡ λεπτομερὴς καταγραφή τῆς διαδρομῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὄχι ἀπλῶς τῶν ἐτῶν ἀλλὰ τῶν ὥρων καί τῶν στιγμῶν τῆς κάθε ψυχῆς.

Ἄννα Μανωλάκη

Δικηγόρος

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Ἀθήνα 4-4-2013

Σεβαστέ μας π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε!

Στό τεῦχος τοῦ Μαρτίου 2013 τῆς «**Ἐνοριακῆς Εὐλογίας**» ἡ κ. Ἄννα Μανωλάκη μᾶς ἔδωσε ἀφορμὴ φιλοσοφίας (καί θεολογίας βέβαια) μέ τὸ νά συμπεράνει τελικά στοῦ ἄρθρου της ὅτι ὁ “ἄνδρας δείχνει ὅτι δέν ἔχει πολὺ ἢ καί καθόλου ἀνάγκη τὴ γυναῖκα, ἐκτός τῆς σαρκικῆς σχέσεως”.

Δυστυχῶς εἶναι τέτοια ἡ πλύση ἐγκεφάλου πού ὑφιστάμεθα στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ κυρίως Μ.Μ.Ε. πού γενικά θά πρέπει νά

συμφωνήσουμε μέ τήν ἄρθρογράφο. Καί ἀλλοίμονο γιά τό ἔλλεινó κα-
τάντημά μας πού δέν μποροῦμε νά διακρίνουμε οἱ περισσότεροι ὅτι ἡ ἀγάπη
εἶναι ἐκεῖνη πού κάνει εὐτυχισμένα τά ζευγάρια καί ὅχι ἡ σαρκολατρεία.

Ὁ Σωκράτης συμβούλευε τούς μαθητές του «νά καλλιιεργήσουν μέσα
τους τήν γνήσια ὁμορφιά καί μέ αὐτήν νά ἀνταλλάξουν ἀμοιβαία ὁμορφιά
μέ ὁμορφιά πού μοιάζει μέ χρυσάφι». Πρόκειται βέβαια γιά τήν ὁμορφιά
τῆς ἀγάπης. Παρόμοια ὁμιλοῦσε καί ὁ Πλωτῖνος πού ἐτόνιζε ὅτι «αὐτός
πού προσκολλᾶται σιά ὁμορφα σώματα βυθίζεται σέ ἀδιέξοδο πυκνό
σκοτάδι, χωρίς καμμία πνευματική ἀπόλαυση» (γιατί τοῦ λείπει ἡ ἀγάπη).

Ἐκθειάζοντας τό σέξ ἐκθειάζουμε κατά φυσική συνέπεια καί τήν
ἐξωτερική ἐμφάνιση, πρᾶγμα πού εἶναι γνώρισμα ὅχι ὥριμων ἀνθρώπων.
Ἐπί δύο χιλιετίες, οἱ χριστιανικές κοινωνίες ἀσπάστηκαν τήν ἀγνότητα καί
τίς ἄλλες ἀξίες τοῦ χριστιανισμοῦ. Τί ἐπάθαμε ἐμεῖς σήμερα καί ξεπεράσαμε
–ἀλλοίμονο– καί αὐτά τά Σόδομα καί τά Γόμορα; Εἴθε νά ἀνανήψουμε τό
συντομότερο προτοῦ μᾶς προφθάσει ἡ Θεία ὀργή...

Μέ τιμή καί σεβασμό,
Ἰωάννης Θεοδωρόπουλος
Ἀπόστρατος Π. Ν., συγγραφέας

Ἀθήνα 17-4-2013

Σεβαστέ π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε!

Θά μοῦ ἐπιτρέψετε καί δεύτερη παρέμβαση στό ἄρθρο τῆς κ. Ἄννας
Μανωλάκη «ἀποστάγματα ὁμιλιῶν–συζητήσεων» (Τεῦχος Ἀπριλίου). Ἡ
συμπαθής δικηγόρος κάνει συχνή χρήση τῆς κοσμικῆς ψυχολογίας σιά
γραπτά της. Μεταξύ τῶν ἄλλων γράφει ὅτι: «ἡ γυναίκα μισεῖ ἐκεῖνον πού θά
ἀποκρούσῃ τά αἰσθήματά της», ἐνῶ ὁ ἄνδρας «εἶναι ὑλιστής καί γνωρίζει
πολύ καλά ὅτι ἐπιθυμεῖ τήν γυναίκα σωματικά».

Οἱ ἀπόψεις αὐτές δέν συμβιβάζονται μέ τά βιώματα τῶν πολιτῶν τῆς
Οὐράνιας Βασιλείας. Ὁ ἱερός Νυμφώνας ἔχει ἄλλους νόμους. Διαβάζουμε
στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο ὅτι: «ὁ μή ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ μένει
ἐν τῷ θανάτῳ» καί «πᾶς ὁ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί». Ὡστε ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἀγάπη γιά τόν πλησίον καί πολύ περισσότερο
ἐκεῖνοι πού τόν μισοῦν, ἐκπίπτουν αὐτοδικαίως τοῦ χριστιανικοῦ ἀξιώ-
ματος.

Ὡς πρὸς τό σεξουαλικό θέμα, ὑπάρχει μία κατά βάθος ὑποβόσκουσα
τάση κατά τήν οὐσία τό σέξ νά ἀντιστρατεύεται τήν ἀγάπη καί ἡ ἀγάπη τό σέξ!
Καί ἐξηγοῦμαι: Τά ζευγάρια ἐκεῖνα πού ἀγαπιοῦνται πολύ, δυσκολεύονται

νά ἔχουν σαρκικές σχέσεις μεταξύ τους «Ἡ γάρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τό δέ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός» (Γαλ. ε 17). Ἀντίθετα, ὅσα ζευγάρια καταγίνονται μέ τό σέξ, ἐλάχιστα ἀγαπιοῦνται ἢ καί καθόλου!

Βεβαιότατα, δέν εἶναι ἀμάρτημα τό σέξ στό γάμο. Ἀπλῶς εἶναι κάτι τό σαρκικό καί σάν τέτοιο δέν μπορεῖ νά προσφέρει πραγματική εὐχαρίστηση. Μάλιστα, πολλά ζευγάρια ἀπογοπεύονται μέ τό σέξ καί προτιμοῦν τήν ἐγκράτεια. Καθένας μέ τά μέτρα του. Δυστυχῶς, ὁ σημερινός πανσεξουαλισμός ἔχει ἐπηρεάσει σημαντικά καί τόν χριστιανικό κόσμο καί τά πάντα ἔχουν γίνει ἄνω-κάτω. Φταῖμε καί ὅλοι ἐμεῖς πού τά ἀνεχόμαστε, ἐνῶ θά ἔπρεπε νά εἶχαμε ἐξεγερθεῖ.

Αὐτά, πάτερ, δέν τά γράφω γιά σᾶς μή γένοιτο! Γιά τήν δικηγόρο γράφονται.

Μέ τιμή καί σεβασμό,
Ἰωάννης Θεοδωρόπουλος
 Ἀπόστρατος Π. Ν., συγγραφέας

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Εὐχαριστοῦμε τόν κ. Ἰωάννην Θεοδωρόπουλον γιά τήν ἀγάπη του πρὸς τό Περιοδικό μας καί τίς ἐπιστολές πού μᾶς ἔστειλε. Ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν του εἶναι ἀνάγκη νά δώσουμε διευκρινήσεις:

1. Δέν ἔγραφε τήν ἀπάντησιν ἡ κ. Ἄννα Μανωλάκη δεδομένου ὅτι ἐκείνη στά κρινόμενα κείμενά της καταγράφει ἀπλῶς κάποια σημεῖα τῶν Ὁμιλιῶν-Συζητήσεων πού γίνονται στήν Πνευματική μας Ἑστία μέ ὁδηγό τό βιβλίον «Ἐξομολογήσεις» τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου. Οἱ ὁμιλίες αὐτές γίνονται ἀπό ἐμένα καί, συνεπῶς, ἡ κ. Μανωλάκη δέν ἔχει εὐθύνη γιά τό περιεχόμενό τους ἀλλά μόνο γιά τό ἐάν καί κατὰ πόσον μεταφέρει σωστά τά συζητηθέντα. Ἡ διαβεβαίωσή μου γιά τήν πιστότητα τῆς καταγραφῆς τοῦ περιεχομένου τῶν ὁμιλιῶν μου, πού ἀπό χρόνια ἔχει προσφερθεῖ μέ προθυμία καί καλοσύνη νά κάνῃ ἡ κ. Μανωλάκη, τήν ἀπαλλάσσει ἀπολύτως ἀπό ὁποιαδήποτε εὐθύνη λανθασμένου νοήματος. Ἡ ἀπόλυτη εὐθύνη γιά τό περιεχόμενο τῶν «Ἀποσταγμάτων» βαρύνει ἐμένα ὅπως δηλώνεται καί στόν τίτλο μέ τήν φράση «Ἀποστάγματα Ὁμιλιῶν τοῦ π. Βασιλείου...»

Συνεπῶς ἡ κ. Μανωλάκη εἶναι ἀπηλαγμένη πάσης εὐθύνῃς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

2. Οἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Θεοδωροπούλου θά ἦσαν σωστές ἐάν τό κείμενο πού τοῦ ἔδωσε ἀφορμή γι' αὐτές ἦταν κείμενο προτρε-

πτικό καί διδακτικό περί τοῦ τί δέον γενέσθαι. Ὅμως τό κρινόμενο κείμενο εἶναι διαπιστωτικό. Δέν ἀναφέρεται στό τί πρέπει νά κάνη ὁ ἄνθρωπος σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἀναφέρεται στό τί κάνουν στήν πλειοψηφία τους οἱ ἄνθρωποι, ὅταν δέν ἀκολουθοῦν τίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή εἶναι ἀποστάγματα ὁμιλιῶν καί ὄχι ὁλόκληρη καί οὔτε ὅλες οἱ ὁμιλίες, ἀποτυπώθηκε στά συγκεκριμένα δημοσιεύματα τό πῶς λειτουργεῖ ἡ ἀνδρική καί ἡ γυναικεία ψυχολογία, μέ τίς καταβολές πού ἀπέκτησαν ἀπό τήν παρακοή τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας. Μέ ἓνα λόγο, τά δημοσιεύματα αὐτά ὑπογραμμίζουν τήν ἀνδρική καί τή γυναικεία συμπεριφορά, τήν περιγράφουν, δέν τήν συνιστοῦν, ὅπως κάνει ἡ σύγχρονη ψυχολογία, ὥστόσο, ἡ περιγραφή αὐτή, εἴτε μᾶς ἀρέσει, εἴτε ὄχι, εἶναι πραγματική καί παρατηρεῖται, δυστυχῶς, καί σέ πολλά ζευγάρια πού κάνουν πνευματική ζωή ἀλλά δέν κατάφεραν ἀκόμη νά ξεπεράσουν τήν ροπή τοῦ φύλου τους. Τόσο πολύ ριζωμένη εἶναι ἡ κακή συνήθεια πού ἀποκτήσαμε μεταπτωτικά, ἄνδρες καί γυναῖκες, καί γιά νά τίς ἀποβάλουμε ἀπαιτεῖται πλήρης συμμόρφωση στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ, κάποιες ἀπό τίς ὁποῖες μᾶς θύμισε ὁ κ. Θεοδωρόπουλος μέ τίς ἐπιστολές του, τόν ὁποῖο καί πάλι εὐχαριστοῦμε θερμά.

π. Β. Ε. Β.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"
Μαυρομιχάλη 96 Ἀθήνα - Τηλέφωνο: 2103635913 - Fax: 2103607890

**ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ
ΛΑΜΠΑΔΕΣ**

ἀπό Λευκό Καθαρό Κερί Μελίσσης,
Δερμάτινα χειροτεχνήματα, **κάρτες** ζωγραφισμένες στό
χέρι καί πολλά διαλεγμένα **βιβλία** γιά ὅλες τίς ἡλικίες

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὅμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «**ΥΠΑΚΟΗ**»,
Μαυρομιχάλη **96** :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς **11:30** ἕως τίς **1:30** τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς

“**ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ**” τοῦ Ἁγίου Ἀγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ**, 6 - 7μ.μ., με γενικό Θέμα:
«**Η ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**».
- **Η ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** ἀρχίζει ἀμέσως μετά, 7 - 8μ.μ.
Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Μέ ὁδηγό τήν
Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη**».

Ἐπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

